

የንጉሡ መመሪያዎች፡- እውነተኛው ፍርድ

ማቴዎስ 7

ጻፎችና ፈሪሳውያን ስለ ራሳቸው፡ ስለ ሌሎች ሰዎችና ስለ ጌታችንም ሳይቀር የሐሰት ፍርድ በመበየናቸው ጥፋተኞች ነበሩ። ሐሰተኛው ጽድቃቸውም ይህንኑ የሐሰት ፍርዳቸውን ከዳር ለማድረስ ረዳቸው። ይህም ነጥብ ለምን ጌታችን የዚህን ታላቅ ስብከቱን መደምደሚያ በፍርድ ጉዳይ ላይ እንዳጠቃለለው ግልጽ ያደርግልናል። በዚህም ውስጥ ሦስት የተለያዩ ፍርዶችን አቅርቧል።

ስለ ራሳችን የሚኖረን ፍርድ (7: 1-5)

የመጀመሪያው የፍርድ መመሪያ ከራሳችን እንደምንጀምር ነው። በክርስትና ሕይወታችን ውስጥ ጥንቃቄ የተሞላው ግምገማ ማካሄድ ተገቢ በመሆኑ፤ ኢየሱስ በሌሎች ላይ መፍረድን አልከለከለም ነበር። የክርስትና ፍቅር ዕውር አይደለም (ፊልጵ. 1:9-10)። የሚሰማውን ሁሉ የሚያምንና «መንፈሳዊ ነው» የሚሉትን ሁሉ የሚቀበል ሰው ግራ መጋባቱና ለትልቅ መንፈሳዊ ውድቀት መዳረጉ የማይቀር ነው። ዳሩ ግን በሌሎች ላይ ከመፍረዳችን በፊት በራሳችን ላይ መፍረድ አለብን። ለዚህም በርካታ ምክንያቶች አሉ።

በእኛም ላይ ይፈረድብናል (7: 1)፡- የአንቀጹ የጊዜ አመልካች ፍርድ ላንዴና ለመጨረሻ ጊዜ የሚሰጥ መሆኑን ያሳያል። በመጀመሪያ በራሳችን ላይ ከፈረድን በእግዚአብሔር ፊት በምንቀርብበት ጊዜ ለሚከናወነው የመጨረሻ ፍርድ ራሳችንን እናዘጋጃለን። ፈሪሳውያን በሌሎች ሰዎች ላይ ሲፈርዱ ራሳቸውን «እንደ እግዚአብሔር» የዓለም ፈራጆች እንደሆኑ አድርገው ይቆጥሩ ነበር፤ ዳሩ ግን እግዚአብሔር አንድ ቀን እንደሚፈርድባቸው አላስተዋሉም ነበር።

እየተፈረደብን ነው (7: 2)፡- ከዚህ አሳብ ጋር አንድ ዓይነት የሆነው የሉቃስ 6: 37-38 ምንባብ እዚህ ላይ አስፈላጊ ነው። ይኸውም እግዚአብሔር በመጨረሻው ቀን ከሚፈርድብን በተጨማሪ አሁንም ሰዎች እየፈረዱብን ነው፤ ከሰዎችም በሰጠናቸው መጠን ብድሩን እንቀበላለን። የፍርዱ ዓይነትና የመስፈሪያው ሚዛን በቀጥታ ወደ እኛ ተመልሶ ይመጣል። የዘራውን ያንኑ መልሰን እናጭዳለን።

ሌሎችን ለመርዳት ችግራቸውን አጥርተን መለየት አለብን (7: 3-5)፡- በራስ ላይ የመፍረዱ ዓላማ ሌሎችን ለማገልገል ዝግጁዎች

እንሆን ዘንድ ነው። ክርስቲያኖች እርስ-በርስ በመረዳዳት በጸጋ የማደግ ግዴታ አለባቸው። በራሳችን ላይ ሳንፈርድ ስንቀር የምንጎዳው ራሳችንን ብቻ ሳይሆን ልናገለግላቸው የምንችለውን ሰዎች ጭምር ነው። ፈሪሳውያን በሌሎች ላይ የሚፈርዱትና ነቀፌታ የሚሰነዝሩት መልካም መስለው ለመታየት ነበር (ሉቃስ 18:9-14)። ዳሩ ግን ክርስቲያኖች በራሳቸው ላይ መፍረድ የሚገባቸው፣ ሌሎች ሰዎች መልካም ሆነው እንዲገኙ ለመርዳት ነው። በዚህም መካከል ግልጽ ልዩነት ይታያል።

እስኪ ጌታችን ይህንን ነጥብ እንዴት እንዳብራራው እንመልከት። ኢየሱስ የዓይንን ምሳሌ የመረጠው ዓይን እጅግ አስፈላጊ ከሆኑ የሰውነት ክፍሎች አንዱ ስለሆነ ነው። እንደ እውነቱ ከሆነ አንድ ሰው በራሱ ዓይን ውስጥ «ግንድ» የሚያህል ጉድፍ እያለ ከሌላው ሰው ዓይን ውስጥ «ስንጥር» የምታክለዋን ለማውጣት መጣሩ ሞኝነት ነው። የራሳችንን ኃጢአት በታማኝነት ተጋፍጠን ካልተናዘዘን ራሳችንን በራሳችን እናሳውራለን፤ እናም ሌሎችን ለመርዳት አጥርተን ልንመለከት አንችልም። ፈሪሳውያን የሌሎችን እንጂ የራሳቸውን ኃጢአት አይመለከቱም ነበር።

በማቴዎስ 6:22-23 ኢየሱስ የዓይንን ምሳሌ የተጠቀመው በሕይወት ላይ እንዴት መንፈሳዊ አመለካከት ሊኖረን እንደሚገባ ለማስተማር ነው። ለሰዎች አድራጎት መንሥኤ ስለሆነው ምክንያት መፍረድ የለብንም። ምንም እንኳን ሥራዎቻቸውንና አመለካከታቸውን መፈተን ቢገባንም የሰዎችን ልብ ሊመለከት የሚችለው እግዚአብሔር ብቻ በመሆኑ፣ ጥንሰስ ዓላማቸውን በማስመልከት ልንፈርድ አንችልም። አንድ ሰው ለተሳሳተ ዓላማ ቢነሣም ውጤቱ ግን መልካም ሥራ ሊሆን ይችላል፤ እንዲሁም በአንድ ሥራ ለስኬታማነት አለመብቃት እውነተኛ ዓላማ መያዝ ይቻላል። በመጨረሻው የፍርድ ዕለት በክርስቶስ ፊት በምንቆምበት ጊዜ የልባችንን ሰውር ምሥጢራትን በመመርመር በዚያው አንጻር ይሸልመናል (ቈላ. 3:22-25፤ ሮሜ 2:16)።

የዓይን ምሳሌ ሌላም እውነት ያስተምረናል፡- ሌሎችን ለመርዳት በምንፈልግበት ጊዜ ፍቅርንና ርኅራኄን በተግባር ላይ መዋል አመዛዛኝነትን መለማመድ አለብን (ኤፌ. 4:15)። በአንድ ወቅት፣ እንደማስታውሰው፣ ከፍተኛ የዓይን ምርመራ ተደርጎልኝ ነበረ። በምርመራውም ከዓይኔ ውስጥ የገባውን የብረት ብናኝ ለማውጣት ቀዶ-ጥገና እንደሚያስፈልገኝ ተረጋገጠ። በዚህም ጊዜ ሕክምናውን ያደረጉልኝ ዶክተሮች ፍቅርና እንክብካቤ በጣም አስደንቆኛል። ስለዚህ እኛም ልክ እንደነዚህ ዓይን ሐኪሞቹ ሁሉ ለመርዳት የምንፈልጋቸውን ሰዎች በፍቅር ልናያቸውና ልናገለግላቸው ይገባል። ዳሩ ግን አቀራረባችን

ትዕግሥት-አልባና ፍቅር የጎደለው ከሆነ በዓይን ውስጥ ከሚገኘው ብናኝ የከፋ አደጋ ልናደርስ እንችላለን።

በዚህ እራሳችን በራሳችን ላይ በምናካሂደው መንፈሳዊ ምርምር ውስጥ ሁለት አክራሪ አቋሞችን ማስወገድ አለብን። የመጀመሪያው፡ ውጤተ-አልባ በሆነ ምርመራ እራሳችንን እንዳናታልል ነው። አንዳንድ ጊዜ በራሳችን ላይ በጣም እርግጠኞች ስለምንሆን ልባችንን በታማኝነትና በጥልቀት ከመመርመር እንታቀባለን። ቃሉንም የሚያንፀባርቀውን መስተዋት በጥድፍ መመልከቱ ከቶውንም እውነተኛውን ሁኔታ ግልጽልጽ አድርጎ አያሳየንም (ያዕ. 1:22-25)።

ሁለተኛው፡ አክራሪ አቋም «ማለቂያ የሌለው የሙት አካል ምርመራ» ብዬ የምጠራው ነው። አንዳንድ ጊዜ ሚዛናዊነትን እስከናጣ ድረስ በራስ ምርመራ እንጠመዳለን። ዳሩ ግን በራሳችን ላይ ብቻ ማተኮር የለብንም፤ ይህን ካደረግን ለተስፋ መቁረጥና ለሽንፈት እንዳረጋለን። በእምነት ወደ ኢየሱስ ክርስቶስ በመመልከት ይቅር እንዲለንና እንዲያድሰን መፍቀድ አለብን። ሰይጣን ከሳሻችን በመሆኑ (ራእይ 12:10) ራሳችንን ስንከሰና ስንኮንን ይደሰታል።

በእግዚአብሔር ፊት ራሳችንን በታማኝነት ከመረመርንና የሚጋርዱንን ነገሮች ካስወገድን በኋላ ሌሎችን ልንረዳና በተገቢው መንገድ ሥራቸውን ልንፈርድ እንችላለን። ዳሩ ግን ኃጢአት በሕይወታችን ውስጥ እንዳለ እያወቅን ሌሎችን ለመርዳት የምንሞክር ከሆነ ግብዞች ነን ማለት ነው። እርግጥ አገልግሎትን የኃጢአት መሸፈኛ አድርጎ መጠቀም ይቻል ይሆናል። ዳሩ ግን ፈረሳውያን በዚህ ረገድ ጥፋተኞች ነበሩና ኢየሱስ ስለዚህ ጥፋታችው ነቀፋቸው።

በሌሎች ላይ የምናስተላልፈው ፍርድ (7:6-20)

ሁሉም በጎች አይደሉምና፤ ክርስቲያኖች ወገኖቻቸውን መለየትን መለማመድ አለባቸው። አንዳንድ ሰዎች ውሾች ወይም እሪያዎች ሲሆኑ፤ ሌሎች ደግሞ የበግን ለምድ ለብሰው የሚዘሩ ተኩሳዎች ናቸው። እኛ የእግዚአብሔር በጎች ነን፤ ይሁንና ይህ ማለት ሰዎች እንዲያታልሉን መፍቀድ አለብን ማለት አይደለም።

የምንፈርድበት ምክንያት (7:6)፡- እንደ እግዚአብሔር ሕዝብ፤ የእግዚአብሔርን «የተቀደሱ ነገሮች» የመያዝ ዕድል ተሰጥቶናል። የእግዚአብሔር ቃል፤ ብርቅ እውነቶችን በአደራ ስለሰጠን (2ኛ ቆሮ. 4:7) በጥንቃቄ ልንጠብቃቸው ይገባል። መቼም ማንኛውም ሕይወቱን ለእግዚአብሔር የሰጠ ካህን የመሥዋዕቱን ሥጋ ከመሠውያው አንሥቶ ለውሻ አይወረውርም፤ ዕንቁዎችንም ለአሳማ የሚሰጥ ሰው የለም፤

ቢኖርም ሞኝ ብቻ ነው። ወንጌሉን «ለፍጥረታት ሁሉ መስበክ» ቢኖርብንም (ማር. 16:15)፥ ምርመራ በጉደለው አገልግሎታችን ወንጌሉን ማራከስ እንደሌለብንም እውነት ነው። ኢየሱስ እንኳ ከሄሮድስ ጋር ለመነጋገር አልፈለገም ነበር (ሉቃስ 23:9)፤ ጳውሎስም ቃሉን ከተቃወሙ ሰዎች ጋር ለመነጋገር ፈቃደኛ አልሆነም ነበር (ዮሐዋ. 13:44-49)።

ስለሆነም የምንፈርድበት ምክንያት ሌሎችን ለመኮነን ሳይሆን ሌሎችን በብቃት ለማገልገል እንድንችል ነው። ኢየሱስ ሁልጊዜም ከግለሰቦች መሻቶችና መንፈሳዊ ሁኔታዎች አንጻር አገልግሎቱን ያበረከት እንደነበር ልብ በል። ለሁሉም ሰው የሚያስተላልፈው በቃል የተጠና ወይም ተመሳሳይ የሆነ የንግግር ዘይቤ አልነበረም። ከኒቆዲሞስ ጋር ስለ አዲስ ልደት ሲነጋገር ለሳምራዊቷ ሴት ስለ ሕያው ውኃ ገልጸላታል። የሃይማኖት መሪዎች ሊያጠምዱት በፈለጉ ጊዜ ጥያቄያቸውን ለመመለስ አልፈለገም ነበር (ማቴ. 21:23-27)። ብርቅ ዕንቁዎችን ከማጋራቱ በፊት የሰውየውን የልብ ሁኔታ በቅድሚያ የሚገመግም ሰው በእርግጥም ጠቢብ ክርስቲያን ነው።

እግዚአብሔር የሚሰጠን የጥበብ ብልጽግናዎች (7:7-11)፡- ጌታችን በዚህ ጊዜ በመልእክቱ ውስጥ ጸሎትን ያነሣው ለምን ነበር? ምናልባትም እነዚህ ጥቅሶች ያልተያያዙ አሳቦችን የሚያንጸባርቁ ይመስለን ይሆናል፤ ዳሩ ግን አይደሉም። እኔና አንተ ሰዎች ነንና ሚዛናዊነታችን ፍጹም አይደሉም፤ ስሕተቶችን እንሠራለን። ፍጹም ፍርድ ሊሰጥ የሚችለው እግዚአብሔር ብቻ ነው። በመሆኑም በጸሎት የእርሱን ጥበብና ምሪት ልንጠይቅ ይገባል። «ከእናንተ ግን ማንም ጥበብ ቢጉድለው ... እግዚአብሔርን ይለምን» (ያዕ. 1:5)።

ወጣቱ ንጉሥ ሰሎሞን በእስራኤል ሕዝብ ላይ ለመፍረድ የሚያስፈልግ ጥበብ እንዳልነበረው በመረዳት ወደ እግዚአብሔር ጸለየ፤ እግዚአብሔርም በቸርነቱ መለሰለት (1ኛ ነገሥ. 3 ከቁ. 3 ጀምሮ)። መንፈሳዊ ምርመራ እንዲኖረን ከተፈለገ እግዚአብሔርን በመጠየቅ፥ ፈቃዱን በመሻትና ወደላቀ አገልግሎት የሚወስደውን በር በማንኳኳት መቀጠል አለብን። እግዚአብሔር የልጆቹን ፍላጎት ያሟላል።

ዋናው መመሪያ (7:12)፡- ይህ «ወርቃማው ሕግ» ተብሎ የሚጠራ ሲሆን በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ትርጉማቸው እጅግ ከተዛባባቸው ክፍሎች አንዱ ነው። እርግጥ ይህ ክፍል የክርስትና እውነት አጠቃላይ ይዘት ወይም ደግሞ የእግዚአብሔር የማዳን ዕቅድ አይደለም። የሥነ-መለኮት ትምህርታችንን በወርቃማው ሕግ ላይ ማገጽ ማለት

የከዋክብት ጥናትን ብርሃኗ ጭልጭል በሚል አንድ አነስተኛ ኮከብ ላይ እንደመመሥረት የሚቆጠር ነው። ዳሩ ግን ይህ እጅግ ጠቃሚ መመሪያ በሌሎች ሰዎች ላይ የሚኖረንን አመለካከት ሊቀርጽ የሚገባው ነው። ደግሞም የሚመለከተው አማኞችን ብቻ ሲሆን በሁሉም የሕይወት ክፍሎች ሊተገበር ይገባል። በወርቃማው ሕግ የሚኖር ሰው ራሱንም ሆነ ሌላውን ሰው ከሚጎዳ ከማንኛውም ንግግር ወይም ተግባር ራሱን ይገታል። በሌሎች ሰዎች ላይ የምናስተላልፈው የፍርድ ብያኔ በዚህ መመሪያ እስካልተገዛ ትዕቢተኞችና አጉል ፈራጆች ከመሆንም በላይ ግላዊው መንፈሳዊ ባሕሪያችን የባሰውኑ ያሽቆለቁላል።

በወርቃማው ሕግ መኖር በሕይወታችን ውስጥ ለእግዚአብሔር የሚኖረንን ፍቅር በማጎልበት ሊጎዱን የሚፈልጉትን እንኳ ጭምር እንድንረዳ ያስችለናል።

ይሁን እንጂ በወርቃማ ሕግ መኖር ማለት ዋጋ መክፈል መሆኑን ማስታወስ ይገባል። እግዚአብሔር ለእኛና ለሌሎች ያለውን ከሁሉም የላቀ ነገር ብንሻና ዳሩ ግን ሌሎች የእግዚአብሔርን ፈቃድ ቢቃወሙ እኛንም ይቃወሙናል። እኛ ጨው ነን፤ ጨው ደግሞ በቁስል ላይ የሚያቃጥል ስሜት ይፈጥራል። እኛ ብርሃን ነን፤ ብርሃንም የተበላሸውን ነገር ለዕይታ ያጋልጣል።

ለመፍርድ መሠረቱ (7:13-20)፡- የሐሰት ነቢያት በዓለም ውስጥ እስካሉ ድረስ እንዳንታለል መጠንቀቅ አለብን። ዳሩ ግን ከሁሉም የሚልቀው ራስን ማታለል ነው። ጻፎችና ፈሪሳውያን እነርሱ ጻድቃን ሌሎች ግን ኃጢአተኞች እንደሆኑ አድርገው በማመን ራሳቸውን ያሞኙ ነበር። ሰዎች ትክክለኛውን ቋንቋ ሊናገሩና ከመመራመር የተነሣ ትክክለኛዎቹን የእምነት ትምህርቶች ሊደርሱባቸው ወይም ተገቢዎቹን ሕግጋት ለመፈጸም ቢችሉም፤ ዳሩ ግን ያልዳኑ ሊሆኑ ይችላሉ። ኢየሱስ በራሳችንና በሌሎች ላይ ለመፍረድ የምንችልበትን ሁኔታ ለማመልከት ሁለት መግለጫዎችን አቅርቧል።

ሁለቱ መንገዶች (ቁ. 13-14)፡- እነዚህ በመሠረቱ ወደ ሰማይ የሚመራውንና ወደ ሲኦል የሚያደርሰውን መንገድ ያመለክታሉ። ሰፊው መንገድ ቀላሉና ተወዳጁ መንገድ ነው። ይሁንና መፈሳዊውን ሙያ በሕዝብ ብዛት መረጃ ላይ ተደግፈን መፍረድ የለብንም፤ ብዙኃኑ ሁልጊዜም ትክክል አይደሉምና። አንድን ነገር «ሁሉም ሰው ማድረጉ» እና ለሚያደርገውም ነገር ሁሉ ትክክለኛነት ዋስትና አይሆንም።

እንዳውም እውነትነት ያለው፤ ተቃራኒው ነው፡- የእግዚአብሔር ሕዝብ ሁልጊዜም በዚህች ዓለም ምናምንቴና አናሳ ክፍል ነው።

ምክንያቱንም ለመረዳት የሚያዳግት አይሆንም፡- የሕይወት መንገድ ጠባብ፤ ጭር ያለና መሥዋዕትነትን የሚጠይቅ ነው። በሰፊው መንገድ ላይ ብንመላለስ ግን የኃጢአትና የዓለማዊነት «ጓዛችንን» መያዝ እንችላለን። ወደ ጠባቢ መንገድ ከገባን ግን እነዚህን ነገሮች ማስወገድ አለብን።

እዚህ ላይ ነው እንግዲህ የመጀመሪያው ፈተና፡- በክርስቶስ ላይ ያለህ እምነት እስካሁን አንዳች ዋጋ አስከፍሎሃል? መልስህ አስከፍሎኛል የሚል ካልሆነ፤ እምነትህ እውነተኛ እምነት አይደለም ማለት ነው። በስም ብቻ በኢየሱስ ክርስቶስ «የሚታመኑ» ብዙ ሰዎች ሰፊውን መንገድና በውስጡም ከሚገኙ ፍላጎቶችና ግንኙነቶች እርቀው አይርቁም። እነዚህ ወገኖች ምንም ዋጋ የማያስከፍሉ ቀላል ክርስትና አላቸው። ነገር ግን ኢየሱስ ጠባቢ መንገድ ከባድ እንደሆነች ተናግሯል። በአንድ ጊዜ በሁለቱ መንገዶችና፤ በሁለት የተለያዩ አቅጣጫዎች ልንጓዝ አንችልም።

ሁለቱ ዛፎች (ቁ. 15-20)፡- እነዚህ በክርስቶስ ላይ የሚጣል እውነተኛ እምነት ሕይወትን እንደሚለውጥና ለእግዚአብሔር ክብር ፍሬ እንደሚያፈራ ያሳያሉ። በተፈጥሮ ውስጥ እንደምንመለከተው ማንኛውም ነገር የሚያፈራው መሰሉን እንደመሆኑ፤ በመንፈሳዊውም ዘርፍ የምናጤነው ይህንኑ ሁኔታ ነው። መልካም ፍሬ የሚገኘው ከመልካም ዛፍ ሲሆን፤ ክፉ ፍሬ የሚገኘውም ከክፉ ዛፍ ነው። የተበላሸ ፍሬ የሚያፈራ ዛፍ ይቆረጥና የእሳት እራት ይሆናል። «ስለዚህም ከፍሬያቸው ታውቋቸዋለችሁ» (ቁ. 20)።

ሁለተኛው ፈተና፡- ክርስቶስን ለመከተል ያደረግሁት ውሳኔ ሕይወቴን ለውጦታል? የሚል ነው። ሐሰተኛ ትምህርት የሚያስተምሩ ሐሰተኞች ነቢያት ሊያፈሩት የሚችሉት ሐሰተኛ ጽድቅን ብቻ ነው (የሐዋ. 20:29 ተመልከት)። ፍሬያቸው (የአገልግሎት ውጤታቸው) ሐሰት ሲሆን ዘለቄታም የሌለው ነው። ነቢያቱ ራሳቸው ሐሰተኞች ናቸውና እየቀረብናቸው ስንሄድ የሕይወታቸውንና የትምህርታቸውን ሐሰተኛነት በይበልጥ እንረዳለን። ኢየሱስ ክርስቶስን ሳይሆን ራሳቸውን አጉልተው ያሳያሉ፤ ዓላማቸውም ሰዎችን ማጎጽ ሳይሆን መዝረፍ ነው። በሐሰተኛ ትምህርት የሚያምን ወይም ሐሰተኛ ነቢይን የሚከተል ሰው ከቶውንም የተለወጠ ሕይወት ለማግኘት ዕድል አያጋጥመውም። የሚያሳዝነው፤ አንዳንድ ሰዎች ይህንን እውነት የሚገነዘቡት እዚህ ወጥመድ ውስጥ ከገቡ በኋላ መሆኑን ነው።

እግዚአብሔር በእኛ ላይ የሚያመጣው ፍርድ (7:21-29)፡-

ጌታችን ሁለት መንገዶችንና ሁለት ዛፎችን በመግለጫነት ካቀረበ በኋላ የሁለት ግንበኞችንና የቤቶቻቸውን ምሳሌ በመስጠት መልእክቱን ይደመድማል። ሁለቱ መንገዶች የእምነትን ሕይወት ጅማራ ሲገልጹ፤ ሁለቱ ዛፎች ዕድገቱንና በዚህ ምድር ላይ የእምነት ሕይወት የሚያስከትላቸውን ውጤቶች ያብራራሉ፤ ሁለቱ ቤቶች ደግሞ እግዚአብሔር ሁሉንም ነገር ለፍርድ በሚያቀርብበት ጊዜ የሚሆነውን የዚህን የእምነት ሕይወት ፍጻሜ ያሳያሉ። ከበራፍ ላይ ተቀምጠው ሰዎች ወደ ሰፊው መንገድ የሚገቡበትን ሁኔታ የሚያመቻቹ ሐሰተኛ ነቢያት አሉ። ዳሩ ግን ከመንገድ ፍጻሜ ላይ ጥፋት ይጠብቃቸዋል። የመጨረሻው ፈተና እኛ ስለ ራሳችን የምናስበው ወይም ሌሎች የሚያስቡት ሳይሆን «እግዚአብሔር ምን ይላል?» የሚለው ነው።

ለዚህ ፍርድ እንዴት ልንዘጋጅ እንችላለን? የእግዚአብሔርን ፈቃድ በመፈጸም ነው። ለፈቃዱ መታዘዝ በክርስቶስ ላለው እውነተኛ እምነት መፈተኛ ነው። መፈተኛው ቃላትን መደርደር ወይም «ጌታ ሆይ፤ ጌታ ሆይ» የሚለውን ልመና መደጋገምና ዳሩ ግን ትእዛዛቱን አለመጠበቅ አይደለም። ሃይማኖታዊ ቋንቋ መናገር፤ እንዲያውም የመጽሐፍ ቅዱስ ጥቅሶችን ማነብነብና መንፈሳዊ መዝሙሮችን ማንጎራጎር፤ ሆኖም ግን የእግዚአብሔርን ፈቃድ አለመፈጸም ምንኛ ቀላል ነው። አንድ ሰው በእውነት ዳግም ከተወለደ የእግዚአብሔር መንፈስ በውስጡ ያድራል (ሮሜ 8:9)፤ ይህም መንፈስ የአብን ፈቃድ እንዲያውቅና እንዲያደርግ ያስችለዋል። ከልቡ ውስጥ ያለው የእግዚአብሔር ፍቅር እግዚአብሔርን እንዲታዘዝና ሌሎችን እንዲያገለግል ያነሣዋል።

ቃላት ለመታዘዝ ምትክ ሊሆኑ አይችሉም፤ ሃይማኖታዊ ተግባራትም እንደዚሁ። መስበክ፤ አጋንንትን ማስወጣትና ተአምራትን ማድረግ በመለኮታዊ ምሪት ሊከናወኑ ቢችሉም የደኅንነትን ዋስትና የማስጨበጥ ብቃት አይኖራቸውም። ይሁዳ እንኳ ከእነዚህ እንቅስቃሴዎች መካከል በከፊሉ ወይም በሁሉም ላይ የተሳተፈ ሲሆን እውነተኛ አማኝ ግን አልነበረም። በመጨረሻው ዘመን፤ ሰይጣን ሰዎችን ለማታለል «ሐሰተኛ ድንቆችን» በመሥራት ይጠቀማል (2ኛ ተሰ. 2:7-12)።

እኛ የእግዚአብሔርን ቃል መስማትና መፈጸም አለብን (ያዕ. 1:22-25 ተመልከት)። በመስማት ወደ ተግባር መሸጋገር እንጂ ቃሉን በመስማት (ወይም በማጥናት) ላይ ብቻ ማቆም የለብንም፤ ቤትን በዓለት ላይ መመሥረት ማለትም ይህ ነው። ይህን ምሳሌ በ1ኛ ቆሮንቶስ 3 ከቁጥር 9 ጀምሮ ከተጠቀሰው «ድንጋይ» ጋር ማምታታት የለብንም። ጳውሎስ ወንጌሉን በቆሮንቶስ ሰብኮ ሰዎችን ለክርስቶስ በማረከ ጊዜ በዚያ ስፍራ በኢየሱስ ክርስቶስ ላይ አጥቢያ ቤተ ክርስቲያን መሥርቶ ነበር

ማለት ነው። አጥቢያ ቤተ ክርስቲያን ልትመሠረት የምትችለውም በዚሁ መሠረት ላይ ብቻ ነው።

በዚህ ምሳሌ ውስጥ መሠረቱ ለእግዚአብሔር ቃል መታዘዝ ነው - ለእውነተኛ እምነት ማረጋገጫ የሆነ መታዘዝ (ያዕ. 2 ክፍ. 14 ጀምሮ)። በታሪኩ ውስጥ የምናገኛቸው ሁለት ሰዎች ብዙ የጋራ ባሕርይ አላቸው። ሁለቱም ቤት የመሥራት መሻት ነበራቸው። ሁለቱም ውብና ጠንካራ የሚመስሉ ቤቶችን ሠርተዋል። ይሁንና ፍርዱ ሲገለጥ (አውሎ 3ፋሱ) አንደኛው ቤት ወደቀ። ልዩነቱ ምን ነበር? ውጫዊ ገጽታው እንዳልሆነ ግልጽ ነው። ልዩነቱ ከመሠረቱ ላይ ነበር። ጎበዙ ግንበኛ «አጥልቆ በመቆፈር» ቤቱን በጽኑ መሠረት ላይ መሠረተ (ሉቃስ 6፡48)።

የፍርድ ቀን እስኪመጣ ድረስ ሐሰተኛ ምስክርነት ሊቆይ ይችላል። አንዳንድ ጊዜ ይህ ፍርድ በሰው ሕይወት ላይ የሚገጥም ፈተና ነው። ይህ ዓይነት ሐሰተኛ ሰው በዘር የተመሰለው የእግዚአብሔር ቃል በልቡ ሥር ያልሰደደ፣ ልክ በጭንጫ ላይ እንደተዘራው ዘር ይመስላል። ይህም በማቴ. 13 ቁ. 4-9 የተገለጸው ዓይነት ዘር ሲሆን ፈተናው ሲመጣበት ለእግዚአብሔር ያለው መስጠትም እንዲሁ ይቆማል። ብዙ ሰዎች ለጊዜው ስለ ክርስቶስ ቢመሰክሩም ሕይወት በመንፈሳዊ ገጽታው መሥዋዕትነት ሲጠይቃቸውና ሲጠጥርባቸው ግን ከእምነታቸው ሲንሸራተቱ ታይተዋል።

ምናልባትም በዚህ ስፍራ ላይ የተጠቀሰው ፍርድ በእግዚአብሔር ፊት የሚከናወነውን የመጨረሻ ፍርድ የሚያመለክት ሊሆን ይችላል። ሆኖም በመልእክቶች ሁሉ ውስጥ የተማርነውን ትምህርት ከዚህ ምሳሌ ጋር ማዛመድ የለብንም፤ ምክንያቱም ጌታ በዚህ ስፍራ የጠቀሰው ዐቢይ ነጥብ አለ፤ ይኸውም የሰው አፍ ምስክርነት በመጨረሻው በእግዚአብሔር ፊት ይፈተናል የሚል ነው። በክርስቶስ ያመኑና እምነታቸውን በመታዘዝ ያረጋገጡ ሰዎች ስለ ወደፊቱ የሚፈሩበት ምክንያት የለም። ቤታቸው በዓለት ላይ ስለ ተመሠረተ ጸንቶ ይቆማል። ዳሩ ግን በክርስቶስ አምነናል ያሉና የእግዚአብሔርን ፈቃድ ያልተከተሉ ሰዎች ይፈረዳቸዋል።

እምነታችን እውነተኛ መሆኑን እንዴት እንፈትን? በታዋቂነት? አይደለም፤ በሰፊው መንገድ ላይ ለጥፋት የተዘጋጁ ብዙ የዚህ ዓይነት ታዋቂ ሰዎች አሉና! እንዲሁም ደግሞ፡ «ጌታ ሆይ፣ ጌታ ሆይ» እያሉ በቃላት ላይ የሚደገፉ በርካታ ሰዎች አሉ፤ ይኼ ግን ለደኅንነት ምንም ዋስትና አይሰጥም። በቤተ ክርስቲያን ውስጥ የሚከናወኑ ሃይማኖታዊ እንቅስቃሴዎች እንኳ ዋስትና ሊሰጡ አይችሉም። እንግዲህ በራሳችንና

ክርስቶስ አዳኞችን ነው በሚሉ ሰዎች ላይ ብያኔ የምንሰጠው እንዴት ነው?

ሁለቱ መንገዶች የአፍ ምስክርነታችንን ዋጋ እንድንመረምር ያስገነዝቡናል። በክርስቶስ ላለን እምነት ዋጋ ከፍለንበታል? ሁለቱ ዛፎች በእርግጥ ሕይወታችን ተለውጦ እንደሆነ እንድንመረምር ያስታውሱናል። በሕይወታችን ውስጥ እግዚአብሔርን የሚያስከብሩ ፍሬዎች ይታያሉን? እንዲሁም ሁለቱ ቤቶች በክርስቶስ ላይ ያለን እውነተኛ እምነት ጸንቶ የሚቆየው በሕይወት ማዕበሎች ውስጥ ብቻ ሳይሆን በመጨረሻውም ፍርድ ቀን ጭምር እንደሆነ ያሳዩናል።

ሕዝቡ በዚህ ስብከት ተደንቆ ነበር። ለምን? ምክንያቱም ኢየሱስ በመለኮታዊ ሥልጣን ስለተናገረ ነው። ጻፎችና ፈረሳውያን ሁልጊዜም የሃይማኖት ምሁራንን እና የሕግ ጠበብትን በመጥቀስ፡ «ከባለ ሥልጣናት» [በሚያገኙት እውቀት] ይናገሩ ነበር። ኢየሱስ ግን እንደ እግዚአብሔር ልጅ ይናገር ስለነበር፤ በትምህርቱ ውስጥ ከአንድም ሰብአዊ መምህር ለመጥቀስ አላስፈለገውም ነበር። ይህ ስብከት እግዚአብሔር ራሱ የሰጠን በመሆኑ በዋሃ ልንመለከተው አንችልም። ወይም ከፊቱ ወድቀን ለሥልጣኑ መገዛት አለብን፤ ካልሆነ ግን ለኩነቴ እንዳረጋለን።

የንጉሡ ሥልጣን

ማቴዎስ 8-9

አስቀድመን የንጉሡን አካል (ምዕራፍ 1-4) እና የንጉሡን መመሪያዎች (ምዕራፍ 5-7) ተመልክተናል። አሁን ደግሞ ቀጥለን የንጉሡን ሥልጣን እንመለከታለን። ለመሆኑ አንድ ንጉሥ አንድን ነገር ለመፈጸም የሚያስችል ሥልጣን ከሌለው የንግሥና ብቃቶችና መመሪያዎች ምን እርባና ይኖራቸዋል? በማቴዎስ 8 እና 9 ውስጥ ማቴዎስ አሥር ተአምራትን ዘግቦአል። ማቴዎስ መልእክቶችን ወይም ድርጊቶችን ለመደርደር የራሱን አሠራር ስለተከተለ ከመጨረሻዎቹ አራቱ በስተቀር ሌሎች በጊዜ ቅደም-ተከተል የቀረቡ አይደሉም።

ይሁንና ወደነዚህ ተአምራት ከመዝለቃችን በፊት፡ «ጌታችን ለምን ተአምራትን አደረገ?» የሚለውን ግልጽ ጥያቄ ለመመለስ ጥቂት መመራመር አለብን። እንደ እውነቱ ጌታችን የሰዎችን ፍላጎት ለማሟላት ይፈልግ ነበር። እግዚአብሔር ለፍጡራኑ ጊዜያዊ ደኅንነትና ዘለቄታዊ ደስታ ያስባል። ስለዚህ አገልግሎትን ለሥጋና ለነፍስ ብሎ መለያየቱ ስሕተት ነው፤ ለመላው እኛነታችን ማገልገል አለብን (ማቴ. 4:23-25 ተመልከት)።

በመሠረቱ የጌታችን ተአምራት የእስራኤል መሢሕነቱን ለማረጋገጥ ተጨማሪ ማስረጃዎች ነበሩ። «አይሁድ ምልክት ይሻሉ» (1ኛ ቆሮ. 1:22)። ተአምራት በራሳቸው አንድ ሰው ከእግዚአብሔር ተልኮ ስለ መምጣቱ ማረጋገጫ ሊሆኑ ባይችሉም (ሰይጣንም እንኳ ተአምራት ሊሠራ ስለሚችል [2ኛ ተሰ. 2:9])፤ ዳሩ ግን የተአምር ሠረው ሰው ባሕርዩና ጠባዩ መንፈሳዊ ከሆነ ሰውየው ለሚናገረው ነገር ተጨማሪ ክብደት ያስገኛለታል። ኢየሱስ ክርስቶስን በተመለከተ፡ ተአምራቱ የብሉይ ኪዳን ትንቢቶችንም ፈጽመዋል (ኢሳ. 29:18-19፤ 35:4-6)። ማቴዎስ 8:17 ወደ ኢሳይያስ 53:4 ሲያመለክተን፡ ኢየሱስ ራሱ በማቴዎስ 11:1-5 መጥምቁ ዮሐንስን ወደ ብሉይ ኪዳን የተስፋ ቃሎች ያመለክተዋል። እነዚህ ተመሳሳይ «ምልክቶችና ድንቆች» በተከታዮቹም አገልግሎታቸው ውስጥ በገሃድና በተጨባጭ የተረጋገጡ ነበሩ (ማቴ. 10:8፤ ዕብ. 2:1-4)።

ጌታ ከርኅራኄውና ከብቃቱ ጎን ለጎን ተአምራት ለማድረግ የፈለገበት ሦስተኛም ምክንያት ነበረው፤ ይኸውም ለሕዝቡ የሚያድን እምነትን የማስተማር ኃላፊነት ነበረበት። ተአምራቱ «በተግባር የሚታዩ

ሰብከቶች» ነበሩ። ኒቆዲሞስ እንኳ በተአምራቱ ተነክቷል (ዮሐ. 3:1-2)። ከነዚህ አሥር ተአምራት አምስቱ በቅፍርናሆም መፈጸማቸውንና ከተማዪቱ ግን ኢየሱስን አልቀበል ማለቷን ልብ ማለት አስፈላጊ ነው (ማቴ. 11:21-23)። የእስራኤል ሕዝብ እርሱን አለመቀበልም ራሱ የብሉይ ኪዳን ትንቢት ፍጻሜ ነበር (ዮሐ. 12:37-41 ተመልከት)። በሙሴ ዘመን በግብፅ ላይ እንደተፈጸመ ሁሉ፣ የጌታ ተአምራት በእስራኤል ላይ የወረዱ ፍርዶች ነበሩ፤ ስለምን ሕዝቡ እውነታን መጋፈጥና ውሳኔ ማድረግ ነበረበትና። የሃይማኖት መሪዎቹ ኢየሱስ ለሰይጣን መንግሥት እየሠራ ነው ብለው ደምድመው ስለነበረ፣ ፍርዱ ለሕዝቡ የተተወ ነበረ (ማቴ. 9:31-34፤ 12:24)።

ዳሩ ግን እዚህ ላይ ልናጤነው የሚገባ አንድ የተረጋገጠ እውነት አለ። ይኸውም፡- ኢየሱስ ተአምራት ያደረገው «ተከታይ ለማብዛት» አለመሆኑን ነው። እርሱ ሕዝብ በተሰባሰበበት ቦታ መሄድን አልፈለገም። ከጊዜ ጊዜ ኢየሱስ የፈወሳቸውን ሰዎች ስለተደረገላቸው በጎነት ብዙ ከማውራት እንዲቆጠቡ አዝዞአቸዋል (ማቴ. 8:4፣ 18፤ 9:30፤ ሉቃስ 8:56)። ሰዎች በተአምራዊ ሥራዎቹ መሠረት ብቻ እንዲያምኑት አልፈለገም (ዮሐ. 4:46-54 ተመልከት)። እምነት በቃሉ ላይ መመሥረት አለበት (ሮሜ 10:17)።

በነዚህ ምዕራፎች ውስጥ የተጠቀሱት ተአምራት በሦስት ምድቦች ተዘግበዋል። ሦስቱንም የሚለያያቸው ከደቀ መዝሙርነት ጋር የተያያዘው ከስተት መሆኑም ሊጤን ይገባል። ማቴዎስ ለምን ይህንን አቀማመጥ እንደተጠቀመ ለአንባቢዎቹ አልተናገረም፤ ዳሩ ግን ከጽሑፉ በግልጽ የምንረዳው ነው። አንዳንዶቹን መንፈሳዊ ትምህርቶች ለመረዳት እንዲያስችለን ለእያንዳንዱ ክፍል ልዩ አትኩሮት አድርጌአለሁ።

ለተናቁ ወገኖች የተሰጠ ጸጋ (8:1-22)

ለምጻሞች፣ አሕዛብ፣ እንዲሁም ሴቶች በብዙዎቹ አይሁዳውያን በተለይም በፈሪሳውያን ይናቁ ነበር። ብዙ ፈሪሳውያን በየጠዋቱ፡- «ሴት ሳልሆን ወንድ ስለሆንሁ፣ አሕዛብ ሳልሆን አይሁዳዊ ስለሆንሁ፣ ባሪያም ሳልሆን ነፃ ሰው ስለሆንሁ አመሰግንሃለሁ» እያሉ ይጸልዩ ነበር።

ለምጻምን ማንጸት (8:1-4)፡- መጽሐፍ ቅዱሳችን እንደ ለምጽ የሚቆጥራቸው ሌሎችም [የአካል] ጉዳቶች ነበሩ። ይህ እጅግ አስፈሪ በሽታ ያደረበት ሰው ከሌሎች እንዲለይና ሰዎች ወደርሱ ቢቀርቡ እንኳን «እርኩስ ነኝ! ርኩስ ነኝ!» ሲል ድምፁን ከፍ አድርጎ እንዲጮህ ይገደድ ነበር። ይኸውም ሌሎች እንዳይረክሱ ለማድረግ ሲባል የሚወሰድ

ጥንቃቄ ነበር። የለምጻሙ ወደ ኢየሱስ መርጥና ይህንኑ ሕግ ማፍረስ ኢየሱስ እንደሚፈውሰው በጽኑ ለማመኑ ያመለክታል።

ለምጽ የኃጢአት ምሳሌ ነው (ኢሳ. 1:5-6)። በዘሌዋውያን 13 ውስጥ ለካህናት የተሰጡ ትእዛዛት የኃጢአትን ተፈጥሮ እንድንረዳ ይረዱናል። ኃጢአት ከቆዳ (ቁርበት) የጠለቀ ነው (ቁ. 3)፤ ይስፋፋል (ቁ. 7)፤ ያረክሳል - ይነጥላል (ቁ. 45-46)፤ አማራጩም ወደ እሳት መጣል ብቻ ነው (ቁ. 52፥ 57)።

ኢየሱስ ለምጻሙን በሚነካበት ጊዜ የለምጻሙ ርኩሰት ይጋባበት ነበር፤ የራሱንም ጤንነት ያስተላልፍለት ነበር። ስለ እኛ ኃጢአተኛ በመሆን በመስቀል ላይ ያደረገልንስ ይህንኑ አይደል? (2ኛ ቆሮ. 5:21)። ኢየሱስ ሊፈውሰው ይፈቅድ እንደሆነ እያሰበ ለምጻሙ ተጨነቀ እንጂ የመፈወስ ብቃቱንስ አልተጠራጠረውም ነበር። በመሠረቱ እግዚአብሔር እኛን ለማዳን ይፈቅዳል። እርሱ «ሰዎች ሁሉ ሊድኑ ... የሚወድ እግዚአብሔር መድኃኒታችን» ነው (1ኛ ጢሞ. 2:3-4)። እግዚአብሔር «ማንም እንዳይጠፋ» ፈቃዱ ነው (2ኛ ጴጥ. 3:9)።

ኢየሱስ ሰውየውን ለሌሎች እንዳይናገርና ግን ወደ ካህናት ዘንድ በመሄድ መንጻቱንና ከኅብረተሰቡ ጋር ሊቀላቀል መቻሉን እንዲያውጁለት እንዲያደርግ አዘዘው። ይህ ሥርዓት በዘሌዋውያን 14 ውስጥ የተገለጸ ሲሆን ክርስቶስ ለኃጢአተኞች ለሚያከናውነው ተግባር ሌላው ግሩም ምልክት ነው። የሚታረደው ወፍ የክርስቶስን ሞት ሲያመለክት፣ የሚለቀቀው ወፍ ደግሞ ትንሣኤውን ያመለክታል። እንዲሁም ወፍን በጠርሙስ ዕቃ ውስጥ ማስቀመጡ፣ ክርስቶስ ለኃጢአታችን ይሞት ዘንድ ሥጋዊ አካል መልበሱን ያሳያል። ደምን በሚነጻው ሰው ጆሮ፣ እጅና እግር አውራ ጣቶች ላይ መርጨት ደግሞ በጌታ ሞት ላይ የግል እምነት ማድረግ አስፈላጊ መሆኑን ያመለክታል። በደሙ ላይ የሚጨመረውም ዘይት አንድ ሰው በአዳኙ በሚያምንበት ጊዜ ወደ ሕይወቱ የሚገባውን የእግዚአብሔር መንፈስ ያስታውሰናል።

ሰውየው ግን የጌታን ቃል ችላ በማለት ስለ መፈወሱ ላገኘው ሰው ሁሉ ያወራ ጀመር። (እኛ ግን ክርስቶስ ለሰው ሁሉ እንድንመሰክር ቢያዘንም ዝም እንላለን!) የዳነው ለምጻም የሰጠው ምስክርነት ኢየሱስን ከተማዬቱን እንዲለቅቅ እንዳስገደደው ማርቆስ 1:45 ይነግረናል፤ ይሁን እንጂ ሕዝቡ እየፈለገው ወደ እርሱ መጣ።

የመቶ አለቃው ባሪያ መፈወስ (8:5-13)፡- ይህ ባለሥልጣን በ100 የሮም ወታደሮች ላይ አለቃ ነበር። በወንጌላትና በሐዋርያት ሥራ ውስጥ የተጠቀሰው እያንዳንዱ የመቶ አለቃ የኃላፊነት ስሜት

የሚሰማውና መልካም ባሕርይ የነበረው ሲሆን፤ ይህም ሰው ከዚህ የተለየ አልነበረም። በዝቅተኛ ደረጃ ለሚገኘው ለአገልጋዩ ልጅ ማሰቡም ይህንኑ ያመለክታል። «ሽባ ሆኖ» የሚለው ቃልም የአንድ የአካሉን ክፍል መደንዘዝ የሚያመለክት ነው።

እንደ እውነቱ ከሆነ፤ ከመቶ አለቃው ጠቅላላ ሁኔታና አቀራረብ የምንረዳው፤ ካለበት ኃላፊነት አንጻር ወደ ኢየሱስ መምጣት ሊከብደው መቻሉን ነው። እርሱ በወታደርነት ሙያ የሠለጠነ ሲሆን፤ ኢየሱስ ግን የሰላም ሰው ነበር። እርሱ ከአሕዛብ ወገን ሲሆን፤ ኢየሱስ አይሁዳዊ ነበር። ይሁንና በዚህ ሰው ሕይወት ውስጥ አንድ ነገር ነበር፡- ትልቅ እምነት ነበረው። ይህ የመቶ አለቃ ኢየሱስም እንደ እርሱ ባለሥልጣን እንደነበር ተረድቷል። ክርስቶስ ማድረግ የነበረበት ነገር ቢኖር አንዲት ቃል ብቻ መናገር ነበር፤ በሽታውም ልክ አንድ ወታደር ለአለቃው እንደሚታዘዝ ይታዘዝለት ነበር። እዚህ ላይ በሥልጣን መጠቀም የሚችሉት ሥልጣን ያላቸው ብቻ መሆናቸውን መረዳት አስፈላጊ ነው።

በወንጌላት ውስጥ ኢየሱስ ሁለት ጊዜ እንደተደነቀ ተገልጾአል፤ በዚህ ስፍራ የተደነቀው በአሕዛቡ የመቶ አለቃ ታላቅ እምነት ሲሆን፤ በማርቆስ 6:6 ግን በአይሁዳውያን ታላቅ አለማመን ነበር። ማቴዎስ ሁለት የ«አሕዛብ» ተአምራትን ዘግቦአል፡- ይጄኛውንና የከነዓናዊቷን ሴት ልጅ መፈወስ (ማቴ. 15:21-28)። በሁለቱም አጋጣሚዎች ኢየሱስ በእምነታቸው ታላቅነት ተደንቆአል። ይህም አይሁዳውያን እንደሚያምኑና አሕዛብ ግን እንደሚያምኑ የሚያሳይ የመጀመሪያ ምልክት ነበር። እንዲሁም፤ በእነዚህ በሁለቱም ተአምራት ጌታችን የፈውሰን ተግባር የፈጸመው ከርቀት ሆኖ ነበር። ይህም አሕዛብ የነበሩበትን መንፈሳዊ «ርቀት» የሚያመለክት ነበር (ኤፌ. 2:12)።

የጴጥሮስ አማት መፈወስ (8:14-17)፡- ባልቴትዋ በትኩሳት ታማ ተኝታ ነበርና ከምኩራብ የሰንበት አገልግሎት ሲመለሱ ጴጥሮስና እንድርያስ ያለችበትን ሁኔታ ገለጹለት (ማር. 1:21)። በእስራኤል ባህል ውስጥ ለሴቶች ከፍተኛ ስፍራ አይሰጣቸውም ነበርና በጴጥሮስ ቤት ውስጥ ለነበረው ችግር ዓይነትም ፈሪሳዊ የሆነ ሰው ያህል ክብደት ባልሰጠውም ነበር። ኢየሱስ ግን በእጁ በመዳሰስ ፈወሳት፤ እርሷም ተነሥታ እርሱንና ሌሎች ሰዎችን በማገልገል መልካም ምላሽ ሰጠች።

ይህ «አነስተኛ ተአምር» ሊመስል ይችላል፤ ዳሩ ግን ፀሐይ ከጠለቀች በኋላ እንኳ (ሰንበቱ ሲያልፍ)፤ ጌታ ይረዳቸው ዘንድ የከተማዬቱ ሕዝብ በዚያ ቤት ዙሪያ ስለተሰበሰቡ (ማር. 1:32-34)፤ ውጤቶቹ ዐበይት ነበሩ። የቤት ውስጥ በረከት ወደ ማኅበራዊ በረከት

ሊያመራ ይገባል። በአንዲት ሴት ሕይወት ውስጥ የተፈጸመ ለውጥ በበርካታ ሰዎች ሕይወት ውስጥ ተአምር እንዲፈጸም ረዳ።

ማቴዎስ ይህንን የኢሳይያስ 53:4 ፍጻሜ አድርጎ ይመለከተዋል። ስለዚህ አንተም ብትሆን ኢየሱስ ይህንን ትንቢት በሕይወቱ እንጂ በመስቀል ላይ እንዳልፈጸመው እባክህን በዚህ አጋጣሚ አስታውስ። በምድር ላይ በሚያገለግልበት ወቅት የሰውን ደዌና ሕማም ተሸክሞአል። «በስርየት ውስጥ ፈውስ» እንዳለና እያንዳንዱም አማኝ ይህንን ፈውስ የማግኘት «መብት» እንዳለው መናገሩ መጽሐፍ ቅዱስን በተሳሳተ መንገድ መተርጎም ነው። አንደኛ ጴጥሮስ 2:24 በመስቀል ላይ የተሸከመውን ይህንኑ ተመሳሳይ እውነታ ከኃጢአታችን ይቅርታ ጋር ያዛምደዋል። በሽታ የአዳም ኃጢአት ውጤትና የኃጢአትም መግለጫ ስለሆነ ኃጢአትና በሽታ ጐን ለጐን ይሄዳሉ (መዝ. [103]:31)። ይሁንና እግዚአብሔር ስሙን የሚጠሩትን ኃጢአተኞች ሁሉን እንጂ ሁሉንም በሽተኛ የመፈወስ ግዴታ የለበትም።

የመጀመሪያው የ«ደቀ መዝሙርነት» ጣልቃ-ገብነት (8:18-22)፡- እጅግ ብዙ ሕዝብ ኢየሱስን ይከተል ስለነበርና ገናም ተቃውሞ ስላልተነሣበት በርካታ የይምሰል ደቀ መዝሙርት የኢየሱስ ተከታዮች ለመሆን ይፈልጉ ነበር። ይሁንና ዋጋ ለመክፈል ፈቃደኞች አልነበሩም። በማቴዎስ ወንጌል ውስጥ «የሰው ልጅ» የሚለው ማዕረግ ለኢየሱስ ስም ሆኖ ሲያገለግል ይህ የመጀመሪያው ነው። የተወሰደውም ከዳንኤል 7:13 ሲሆን በትክክል የመሢሕነት ማዕረግና የንጉሥነት መጠሪያ ነበር። ቁጥር 22 «በመንፈሳዊ ሕይወታቸው የሞቱ ሰዎች በሥጋቸው የሞቱትን ይቅበሩ» ተብሎ ሊገለጽ ይችላል። ኢየሱስ ሰውየውን ለአባቱ (ገና ላልሞተው) ተገቢውን አክብሮት እንዳይሰጥ እየጠየቀው አልነበረም፤ በሕይወቱ ቅድሚያ ለሚገባው ነገር ቅድሚያ እንዲሰጥ ነው እንጂ! የቀብር ሥነ-ሥርዓት ለመፈጸም የአባትን ሞት ከመጠበቅ ይልቅ ወንጌልን መስበክና በመንፈሳዊ ሕይወታቸው ለሞቱት ሕይወትን መስጠት የላቀና የመጠቀ ተግባር ነው።

ለታወኩ ሰዎች ሰላምን ሰጣቸው (8:23-9:17)

በእነዚህ ሦስት ተአምራት ውስጥ የተካፈሉ ሰዎች የሰላም እጦት ነበረባቸውና ኢየሱስ ያንን ሰላም ሰጣቸው።

ሰላም በዐውሎ ነፋስ መካከል (8:23-27)፡- የገሊላ ባሕር 21 ኪሎ ሜትር ርዝመትና 13 ኪሎ ሜትር ስፋት ነበረው። በዚያም ባሕር ላይ ኃይለኛ ዐውሎ ነፋስ የመነሣቱ ጉዳይ አዲስ ነገር አልነበረም። ኢየሱስ የዐውሎ ነፋሱን መምጣት አስቀድሞ እንደሚያውቀውና

ሊያስወግደውም ይችላል እንደነበር አያጠራጥርም። ዳሩ ግን ለደቀ መዛሙርቱ አንዳንድ ትምህርቶችን ያስተምር ዘንድ ዐውሎ ነፋሱ እንዲነሣ ፈቀደ።

ዐውሎ ነፋሱ የመጣው ጌታን ስለታዘዙ እንጂ (እንደ ዮናስ) ስላልታዘዙት አልነበረም። ኢየሱስ በአባቱ ፈቃድ ውስጥ በመተማመን ስላረፈ አንቀላፋ፤ ደቀ መዛሙርቱም ሊያደርጉ የሚገባቸው ይህንኑ ነበር። ዳሩ ግን በፍርሃት ተውጠው «አይገድህም ወይ?» በማለት ወቀሱት። ማቴዎስ አንባቢዎቹ የደቀ መዛሙርቱን «ትንሽ እምነት» ከአሕዛቡ የመቶ አለቃ «ታላቅ እምነት» ጋር እንዲያነጻጽሩ ይፈልጋል።

በማኅበረሰቡ መካከል ሰላም ሰፊ (8:28-34)፡- ይህ ትእይንታዊ ክስተት ከፍተኛ የመግለጽ ብቃት ያለው ነው። የምንመለከተውም ሰይጣን በሰውየው ላይ ያደረገውን፣ ማለትም አእምሮውንና ራሱን ከመቆጣጠር እንዳገደው፣ በፍርሃት እንደሞላው፣ የቤተሰቡንና የወዳጆቹን ደስታ እንደ ወሰደበትና (ከተቻለም) ለዘለዓለሙ ከፍርድ ሥር ሊኮንነው ታጥቆ መነሣቱን ነው። እንዲሁም ደግሞ ለዚህ በችግር ውስጥ ላለ ሰው ማኅበረሰቡ ምን እንዳደረገለት፣ ማለትም እንዳሰረው፣ ከሰዎች እንደለየው፣ እንዳሰፈራራው፣ ዳሩ ግን ሊለውጠው እንዳልቻለ እንመለከታለን። እንግዲህ፣ ከውስጥና ከውጭ ሙሉ ሕይወቱ ለታሰረበትና በጦርነት ላይ ለነበረው ሰው ኢየሱስ ሊያደርግለት የሚችለውን ነገር ተመልከት። ኢየሱስ በኢጋንንት ለታሰሩት ለእነዚህ ሁለት ሰዎች ያደረገውን ነገር ለማንኛውም ለሚፈልገው ሰው ሊያደርግለት ይችላል።

ክርስቶስ የመጣው ለእነርሱ ሲል ነበርና ዓላማውን ከግብ ለማድረስ ዐውሎ ነፋሱን እንኳ መጋፈጥ ነበረበት። ይህ የእግዚአብሔር ጸጋ ነው! በቃሉ ኃይል አድናቆታል። ዳግም ወደ አእምሮ፣ ወደ ማኅበራዊ ኑሮና ወደ ሥራ እንቅስቃሴ መልሶአቸዋል። ከሁለቱ ሰዎች አንደኛው የጌታ ደቀ መዝሙር ለመሆን ጥያቄ እንዳቀረበ በማርቆስ 5:1-21 የሚገኘው ዘገባ ያስረዳል። ይሁንና ኢየሱስ ጥያቄውን በመፈጸም ፈንታ ምስክር ይሆን ዘንድ ወደ ቤቱ መልሶ ይልከዋል። የክርስትና አገልግሎት ከቤት መጀመር አለበት።

በዚህ ክሥተት ውስጥ ሦስት ጸሎቶች አሉ፡- (1) ኢጋንንት ወደ እሪያዎች ይሰዳቸው ዘንድ ኢየሱስን ለመኑት፤ (2) የከተማዬቱ ነዋሪዎች ከከተማቸው እንዲሄድ ለመኑት፤ (3) ከዳኑት ሰዎች አንደኛው ኢየሱስን ለመከተል ለመነ (ማር. 5:18-20 ተመልከት)። ኢየሱስ የኢጋንንቱንና የነዋሪዎቹን ጸሎት ሲመልስ የተፈወሰውን ሰው ጸሎት ግን አልመለሰም።

ከአጋንንቱ ቃላት በመነሣት «የእምነትን ፍሬ ነገር» ልናዋቅር እንችላለን። (አጋንንት እምነት አላቸው ያዕ. 2:19 ተመልከት።) በእግዚአብሔር ሕልውናና በክርስቶስ አምላክነት፤ ብሉም በሚመጣው ፍርድ እውነትነት ያምናሉ። በጸሎትም ደግሞ ያምናሉ። ክርስቶስ እነርሱን ወደ እራያዎች መንጋ የመስደድ ኃይል እንደነበረው ያምኑ ነበር።

አጋንንት 2000 አሳማዎችን ማውደማቸው፤ ኢየሱስ ሁለት ሰዎችን ከሰይጣን አገዛዝ ከመፍታቱ ጋር ሲወዳደር፤ ከምንም የሚቆጠር አይደለም። ሁሉም የእግዚአብሔር ስለሆነ (መዝ. [50]:10-11)፤ የእርሱ በሆነው ሁሉ ላይ ደስ ያስኘውን ሊያደርግ ይችላል። ኢየሱስ ለሰዎች የሚሰጠው ግምት ከአሳማዎች ወይም ከበጎች የላቀ ነው (ማቴ. 12:12)። በእነዚህ ሁለት ሰዎች ሳቢያ ለብዙ ጊዜያት ሰላምን አጥቶ ለነበረው ማኅበረሰብ ሰላምን ሰጠ።

የሕሊና ሰላም (9:1-8)፡- ጌታችን በበሽታና በዐውሉ ንፋስ ላይ ኃያልነቱን አሳይቷል፤ ኃጢአትንስ በተመለከተ ምን ሊያደርግ ይችል ይሆን? ሽባነቱ ለረዥም ጊዜ ሲያሠቃየው የቆየ ሰው ነበር። ይህ ሰው ራሱን ለመርዳት አይችልም ነበር፤ ዳሩ ግን ደግነት፤ ፍቅር፤ እምነትና ተስፋ የነበራቸው አራት ወዳጆች ነበሩት። ሽባውን ሰው ወደ ኢየሱስ አመጡት፤ ምንም ነገር እንዲያግዳቸውም አልፈለጉም ነበር። የሰውየው ሽባነት የኃጢአቱ ውጤት ስለመሆኑና ስላለመሆኑ አናውቅም። ዳሩ ግን ኢየሱስ ለኃጢአት ችግር ቅድሚያ እንደሰጠ እናውቃለን፤ ሁልጊዜም ከሁሉም የሚልቀው አስፈላጊው ነገር ይኸው ነውና።

ሆኖም ከዚህ ተአምር በመነሣት፤ ሁሉም በሽታ የኃጢአት ውጤት እንደሆነ፤ ወይም ይቅርታ ማለት ፈጣን ሥጋዊ ፈውስ እንደሆነ አድርገን ልንደመድም አይገባም። አንድ የቤተ ክርስቲያን መጋቢ ብዙ ጊዜ፡- «ከመጨረሻው በሽታ በስተቀር እግዚአብሔር ሁሉንም ዓይነት በሽታ ሊፈውስ ይችላል» ይል ነበር። ለዚህ ሰው ከሥጋዊ ፈውስ የሚበልጠው ንጹሕ ልብ ማግኘቱ ነበር። በመሆኑም ጤነኛ አካልና ከእግዚአብሔር ጋር የታረቀ ልብ ይዞ ወደ ቤቱ ተመለሰ። «(ለክፉዎች ሰላም የላቸውም) ይላል አምላኬ» (ኢሳ. 57:21)።

ሁለተኛው የ«ደቀ መዝሙርነት» ጣልቃ-ገብነት (9:9-17)፡- በዚህ ጥናት የመጀመሪያ ምዕራፍ ውስጥ የማቴዎስን ጥሪ ተመልክተናል። አሁን የሚያሻን ኢየሱስ በዚህ መልእክት ውስጥ በሰጠው አራት የአገልግሎቱ መግለጫዎች ላይ አስተያየት ማከል ብቻ ነው። እንደ ሐኪም፤ ለታመሙ ኃጢአተኞች መንፈሳዊ ጤንነት ለመስጠት መጣ። እንደ ሙሽራ፤ መንፈሳዊ ደስታን ለማግኘት መጣ። የክርስትና ሕይወት

የቀበር ሥነ-ሥርዓት የሚፈጸምበት ሳይሆን የግብዣ በዓል የሚሰተናገድበት ነው። የሸማው ምሳሌ መንፈሳዊ ምልዓት ሊሰጠን እንደመጣ ያስታውሰናል፤ «ሊጠግንንና» ከዚያ በኋላ እንድንፈራርስ ለማድረግ አልመጣም። የአቁማዳውም ምሳሌ መንፈሳዊ ሙላት እንደሚሰጠን ያስረዳል። የአይሁድ ሃይማኖት፣ አዲሱ የወንጌል ወይን ቢጨመርበት የሚፈነዳ ያረጀ አቁማዳ ነበር። ኢየሱስ የመጣው አዲስ ሕይወት ለመስጠት እንጂ የሙሴን ሕግ ለማሻሻል ወይም ሕግንና ጸጋን ለመቀላቀል አልነበረም።

የፈራረሰውን ጠጋኝ (9: 18-38)

ማቴዎስ በዚህ ክፍል ውስጥ አምስት ሰዎች የሚገኙባቸውን አራት ተአምራት ዘግቦአል።

የፈረሰ ቤት (9: 18-19፣ 23-26)፡- መኮንኑ አክራሪ አይሁዳዊና የምኩራብ አለቃ ስለነበር ወደ ኢየሱስ መምጣት ሳያስቸግረው አልቀረም። ዳሩ ግን ምንም እንኳ የሃይማኖት መሪዎች ቢቃወሙትም፣ ለሞት ለምታጣጥረው ልጁ የነበረው ፍቅር የኢየሱስን እርዳታ እንዲሻ ገፋፋው። መኮንኑ መጀመሪያ ወደ ኢየሱስ ሲመጣ ልጁ ልትሞት ተቃርባ ነበር። ደም ይፈሳት ለነበረች ቤት በተደረገው ፈውስ መዘግየት ምክንያት፣ «የመጨረሻው» ጠላት ሥራውን የሚያከናውንበትን አጋጣሚ አመቻችለት። የመኮንኑ ወዳጆች መጥተው ልጅቱ እንደሞተች አረዱ።

ኢየሱስም በፍጥነት ልጅቱ እንደምትድን ካረጋገጠለት በኋላ አብሮት ተጓዘ። እንዲያውም፣ የሴቲቱ በቂ እምነት በሕይወቷ ምን እንዳደረገ ስለ ተመለከተ መዘግየቱ የመኮንኑን እምነት ለማጠናከር ሳይረዳ አልቀረም። ስሜታችን ምንም ዓይነት ቢሆን፣ ሌሎች ሰዎች ምንም ቢሉ፣ እንዲሁም ሁኔታው የፈለገውን መልክ ቢይዝ፣ ክርስቶስንና የተስፋ ቃሎቹን በመተማመን መጠበቅን መማር አለብን። መኮንኑን በቤቱ ውስጥ ያጠላው የኃዘን ጥላ ሳያስደነግጠው አልቀረም፤ ይሁንና ኢየሱስ በቃሉ ትእዛዝ ልጅቱን ከሞት አስነሣ።

የፈረሰ ተስፋ (9: 20-22)፡- ይህች ቤት ወደ በርካታ ባለመድኃኒቶች ዘንድ እንደሄደችና ዳሩ ግን አንዳቸውም ሊረዷት እንዳልቻሉ ማርቆስ 5: 26 ይነግረናል። እስኪ የተሰማትን ጭንቀትና ተስፋ መቁረጥ እናስብ። ተስፋዋ መንምኖ ነበር። በዚሁ የደሟ መፍሰስ ሳቢያ እንደ ርኩስ ነገር ተቆጥራ ነበር (ዘሌ. 15 ከቁጥር 25 ጀምሮ)፤ ይህም በምስኪንነቷ ላይ ምስኪንነት ከመጨመር በቀር የፈየደላት ነገር አልነበረም። የልብሱ «ጫፍ» አይሁዶች የእግዚአብሔር ሕዝቦች መሆናቸውን ለማስታወስ ከልብሳቸው ጫፍ ላይ የሚያደርጉትን የተለየ

ቀለም-አዘል ዘርፍን ያመለክታል (ዘኁ. 15:37-41፤ ዘዳግ. 22:12)።

ሁለት የሚቃረኑ ሰዎች ማለትም መኮንኑና ሴቲቱ በኢየሱስ እግር ሥር መገናኘታቸው አስገራሚ ነው። መኮንኑ ከፍተኛ ስፍራ የነበረው አይሁዳዊ ሲሆን፤ እርሱም ግን ሀብትም ሆነ ከበሬታ ያልነበራት ተራ ሴት ነበረች። እርሱ የምኩራብ አለቃ ሲሆን፤ እርሱም ግን ከነበረበት በሽታ የተነሣ ወደ ምኩራብ ሄዳ ለማምለክ እጅኳ አትችልም ነበር። መኮንኑ ስለ ልጁ ልመና ለማቅረብ ሲመጣ፤ እርሱም ግን ለራሱም ችግር መጥታ ነበር። ልጅቱ ለ12 ዓመታት በጤንነት ኖራ ስትሞት፤ ሴቲቱ ግን ለ12 ዓመታት ስትታመም ኖራ ተፈወሰች። የመኮንኑ ችግር ይፋዊና ሁሉም የሚያውቀው ሲሆን፤ የሴቲቱ ችግር ግን ኢየሱስ ብቻ የሚረዳው የግል ጉዳይ ነበር። መኮንኑና ሴቲቱ ሁለቱም በክርስቶስ ታመኑ፤ እርሱም መሻታቸውን ሞላላቸው።

ሴቲቱ ልጅቱ ከመሞቷ በፊት ኢየሱስ ፈጥኖ እንዳይደርስላት መሰናክል ስለ ሆነችበት ምናልባት መኮንኑ ሳይጠላት አይቀርም። ይሁንና ዋንኛ ችግሩ ሴቲቱ ሳትሆን ራሱ ነበር፤ በክርስቶስ ላይ እምነቱን መጣል ነበረበት። ኢየሱስ ለራሱምና ለመኮንኑ በማሰብ ሴቲቱ ምስክርነቷን እንድትሰጥ አደረገ። (በማርቆስ ላይ የተሰጠውን ገለጻ ተመልከት።) እግዚአብሔር ሌሎችን የመርዳቱ እውነታ በይበልጥ እንድንታመንበት ሊያበረታታን ይገባል። በጸሎታችን ወቅት ከቶውንም እንደማይዘገይ በማወቅ ከችኩልነትና ከሰግብግብነት ልንርቅ ይገባል።

የሴቲቱ እምነት ከሞላ ጉደል ከአጉል አምልኮት የሚመደብ ቢሆንም ኢየሱስ ግን አክብሮላታል፤ ፈውሶአታልም። ሰዎች በሚችሉበት ስፍራ፣ ከልብሱ ጫፍ መጀመር ቢኖርባቸው እንኳ «ክርስቶስን መዳሰስ» አለባቸው። ፈሪሳውያን በይበልጥ መንፈሳውያን መስለው ለመታየት የልብሶቻቸውን ጫፍና ዘርፍ ያስረዝሙ ነበር፤ ይሁን እንጂ የመፈወስ ኃይል አልነበራቸውም (ማቴ. 23:5)። ሌሎችም የክርስቶስን የልብስ ጫፍ ዳስሰው ተፈውሰዋል (14:34-36)።

«ክሎሮፎርም» የሚባለውን ማደንዘዣ (ቀለም የሌለው ሆኖ ሲያሸቱት አእምሮን የሚያስት ፈሳሽ ነገር) የፈለሰፉት ሴር ጀምስ ሲምፕሰን ለሞት በሚያጣጥሩበት ወቅት አንድ ወዳጃቸው፡- «ከጥቂት ጊዜ በኋላ ከጌታ እቅፍ ውስጥ ታርፋለህ» በማለት አጽናናቸው። ሳይንቲስቱም፡- «ያንን ለማድረግ እንደምችል አላውቅም፤ ዳሩ ግን የልብሱን ጫፍ የያዘሁ ይመስለኛል» በማለት መለሱ። የሚያድነን

የእምነታችን ጥንካሬ ሳይሆን በጠንካራው አዳኞችን ላይ ያለን እምነት ነው።

የተጎሳቆሉ አካላት (9:27-34)፡- እነዚህ ሰዎች ለምን እንደታወሩ አልተነገረንም። በዚያ አገር ዕውርነት በዘመኑ ከባድ ችግር እንደነበረ ታውቋል። ከዘገባው እንደምንረዳው ኢየሱስ ቢያንስ ስድስት ዓይነት-ሰው-ራንን ፈውሶአል፤ የእያንዳንዱም ገጠመኝ የተለያየ ነበር። እነዚህ ሁለት ዓይነት-ሰው-ራን ክርስቶስን እንደ ዳዊት ልጅ ተቀብለው (ማቴ. 1:1 ተመልከት)፤ እስከሚገባበት ቤት ድረስ ተከትለውታል። (በመምራቱ በኩል የረዱዋቸው ሰዎች መኖራቸው አይጠረጠርም።) ክርስቶስ ያከበረው እምነታቸውን ነበር። «አዎን፤ ጌታ ሆይ» የሚለው ኑዛዜያቸው ነበር የፈውስን ኃይል ያወረደላቸው፤ እናም ዓይናቸው በራ።

ዓይነት-ሰው-ርነት የመሐይምነትና ያለማመን መግለጫ ነው (ማቴ. 15:14፤ ኢሳ. 6:10፤ ሮሜ 11:25)። ኃጢአተኛው የእግዚአብሔርን ነገሮች ከመመልከቱ በፊት ዳግም መወለድ አለበት (ዮሐ. 3:3)። አማኙም በመንፈሳዊ ሕይወቱ ለማደግ ጥንቃቄ ማድረግ አለበት፤ አሊያ መንፈሳዊ ብርሃኑን የማጣት አደገኛ ሁኔታ ያንዣብብብታል (2ኛ ጴጥ. 1:5-9)።

በዚህ ዝርዝር ውስጥ የመጨረሻው ተአምር ጋኔንን የሚያካትት ነው (9:32-34)። በሕመምና አጋንንታዊ አሠራር መካከል ልዩነት ቢኖርም (ማቴ. 10:8)፤ አጋንንትም ሥጋዊ ጉዳቶችን የማድረስ ኃይል አላቸው። በዚህ ስፍራ ጋኔኑ ሰውየውን ዲዳ አደረገው። ይህ ምንኛ የከፋ የአካል ጉዳት እንደሆነ እስኪ አስበው። ኢየሱስ ይህንን ሰው ፈወሰና ሕዝቡም በእስራኤል ምድር ይህ አዲስ ነገር መሆኑን አመነ።

ይሁንና ሃይማኖታዊ መሪዎች የኢየሱስን መሢሕነት አልተቀበሉም። እንግዲህ፤ ስለተአምራቱ ምን ዓይነት መግለጫ ይሰጡ ይሆን? ለእነርሱ ግን እነዚህ ተአምራት በክፉው ሥልጣን እንደተደረጉ ከማመካኛት የተሻለ አማራጭ አልነበራቸውም። ወደፊትም ይህንኑ ክስ እንደገና አቅርበውበት ኢየሱስ ውድቅ አድርጎባቸዋል (ማቴ. 12 ከቁጥር 22 ጀምሮ)። ፈሪሳውያን ባለማመናቸው ራሳቸውን ለሰይጣን አሳልፈው እየሰጡ ነበር።

ሦስተኛ የ«ደቀ መዝሙርነት» ጣልቃ-ገብነት (9:35-38)፡- ኢየሱስ መፈወስ ብቻ ሳይሆን አስተምሮአል፤ ሰብኮአልም። ይሁንና ሥራውን ለብቻው ሊወጣው ስለማይችል የሌሎችን እርዳታ ፈልጎአል። እግዚአብሔር አስፈላጊዎቹን ሠራተኞች ይመርጥ ዘንድ እንዲጸልዩ ደቀ መዝሙርቱን ጠይቆአቸዋል። ብዙም ሳይቆይ ደቀ መዝሙርቱ ራሳቸው

በማስተማር፥ በመስበክና በመፈወስ አገልግሎት ላይ ተሰማርተዋል (ምዕራፍ 10 ተመልከት)። እኛም እርሱ እንዳዘዘን በተመሳሳይ ሁኔታ ከጸለይን እርሱ የተመለከተውን እንመለከታለን፤ ለእርሱ የተሰማው ስሜት ይሰማናል፤ እርሱ ያደረገውን እናደርጋለን። በደረሰው ታላቅ የመከር ሥራ ላይ ስንሰማራ እግዚአብሔር ሕይወታችንን ያበዛዋል (ዮሐ. 4:34-38)።

የንጉሡ አምባሳደሮች

ማቴዎስ 10

የደኅንነት ሥራ ሊሠራ የሚችለው በኢየሱስ ክርስቶስ ብቻ ነበርና ብቻውን አከናወነው። ዳሩ ግን የዚህ ደኅንነት ምስክርነት ሊከናወን የሚችለው በእርሱ አምነው ደኅንነትን በተቀበሉት ሕዝቦቹ ብቻ ነበር። በመሆኑም ለንጉሡ አምባሳደሮች አስፈላጊው ታል፤ ዛሬም ያስፈልጉታል። «ማንን እልካለሁ? ማንስ ይሄድልናል?» (ኢሳ. 6፡8)። የመከሩ ሠራተኞች እንዲበዙ መጸለያችን ብቻውን በቂ አይሆንም (ማቴ. 9፡36-38)። ራሳችንንም ለአገልግሎቱ ልናቀርብ ይገባል።

ኢየሱስ አምባሳደሮቹን ወደ አገልግሎት ከማስማራቱ በፊት ሊያበረታታቸውና ሊያዘጋጃቸው በማለብ፡ «የሹመት ሰበካ» ያደርጋል። በዚህ ሰብኩቱ ውስጥ ንጉሡ ላለፉት፡ አሁን ላሉትና ወደፊትም ለሚመጡ አገልጋዮቹ ሁሉ የሚያስተላልፈው ታላቅ ቁም ነገር ነበረው። ይህንን እውነት እስካልተገነዘብን ድረስ የዚህ ምዕራፍ መልእክት እጅጉን የተመሰቃቀለ ይሆንብናል።

ለቀደሙት ሐዋርያት የተሰጡ መመሪያዎች (10፡1-15)

አንድ «ደቀ መዝሙር» መምህሩን እየተከተለ ከጥበቡ የሚጋራ ተማሪ ነው። ኢየሱስ በርካታ ደቀ መዝሙርት የነበሩት ሲሆን፡ ከእነዚህም መካከል አንዳንዶቹ ጥቅም ፈላጊዎች፡ ሌሎቹ ደግሞ በትክክል አምነውበት የተከተሉት ነበሩ (ዮሐ. 6፡66)። ከእነዚህም አያሌ ከነበሩት አጃቢዎቹ መካከል ኢየሱስ 12 ሰዎች የሚገኙበትን አነስተኛ ቡድን መረጠና «ሐዋርያት» ብሎ ጠራቸው። ይህም «አፖስቶሎ» ከሚል የግሪክ ቃል የመጣ ሲሆን፡ ትርጉሙም «ለአንድ ተልእኮ መላክ» ማለት ነው። ይህ ቃል በግሪኮች ዘንድ የንጉሡን የግል ወኪሎች ማለትም በንጉሡ ሥልጣን የሚሠሩ አምባሳደሮችን ለማመልከት ያገለግል ነበር። የንጉሡን አምባሳደሮች ማቃለል ማለት እራስን ባለመታዘዝ አደጋ ውስጥ እንደ መጣል ማለት ነበር።

አንድ ሰው የኢየሱስ ክርስቶስ ሐዋርያ ለመሆን የተወሰኑ መመዘኛዎችን ማሟላት ነበረበት። የትንሣኤው ምስክር የነበረ (1ኛ ቆሮ. 9፡1) እና ከእርሱ ጋር ኅብረት ያደረገ መሆን ነበረበት (ዮሐዋ. 1፡21-22)። በጌታ መመሪያ ነበረበት (ኤፌ. 4፡11)። ሐዋርያት የቤተ ክርስቲያንን መሠረት ከጣሉ በኋላ (ኤፌ. 2፡20) አልፈዋል። አማኞች ሁሉ ንጉሡን ለመወከል የተላኩ ሲሆን (ዮሐ. 20፡21፤ 17፡18)፡ ዛሬ

ማንኛውም አማኝ «ሐዋርያ ነኝ» ሊል አይችልም፤ ምክንያቱም ማናችንም ከሞት የተነሳውን ክርስቶስን አላየንምና ነው (1ኛ ጴጥ. 1:8)።

እነዚህ ሐዋርያት ተአምራት ያደርጉ ዘንድ ከክርስቶስ የተለየ ኃይልና ሥልጣን ተቀብለው ነበር። እነዚህም ተአምራት «የይፋዊ ብቃቶቻቸው» አካላት ነበሩ (ዮሐዋ. 2:43፤ 5:12፤ 2ኛ ቆሮ. 12:12፤ ዕብ. 2:1-4)። ከማንኛውም ዓይነት በሽታ ይፈውሱ፤ ለምጻሞችን ያነጹ፤ አጋንንት ያወጡና ሙታንን እንኳ ያስነሡ ነበር። እነዚህ አራት አገልግሎቶች ኢየሱስ በምዕራፍ 8 እና 9 ውስጥ ከፈጸማቸው ተአምራት ጋር የሚዛመዱ ናቸው። ሐዋርያት በትክክል ንጉሡን ወክለው ሥራውን ቀጥለዋል።

ክርስቶስ ለእነዚህ 12 ሰዎች የሰጠው ተልእኮ ዛሬ እኛን የሚመለከት አይሆንም። እነርሱን የላካቸው ለእስራኤል ሕዝብ ብቻ ነበር። «መዳን ከአይሁድ ነውና» (ዮሐ. 4:22)፤ «በመጀመሪያ ለአይሁዶች» የሚለው ታሪካዊ አቀማመጥን የተከተለ ነው። 12ቱ አምባሳደሮች፤ ልክ መጥምቁ ዮሐንስ (ማቴ. 3:2) እና ኢየሱስም ራሱ እንዳደረገው (ማቴ. 4:17) የመንግሥቱን መምጣት አውጀዋል። ይሁን እንጂ ሕዝቡ ክርስቶስንና አምባሳደሮቹን ችላ በማለታቸው መንግሥቱ ከእነርሱ ዘንድ እንደተወሰደ መረዳቱ አሳዛኝ ነገር ነው (ማቴ. 21:43)።

ሐዋርያቱ ከከተማ ወደ ከተማ እየተዘዋወሩ ሲያገለግሉ በሌሎች ሰዎች መስተንግዶ (እንግዳ ተቀባይነት) ላይ ይደገፉ ነበር። በዚያን ዘመን ለአንዲት ከተማ እንግዳን አለማስተናገድ ወግን እንደ መጣስ ነበር። ይሁን እንጂ አምባሳደሮቹ ማረፍ የሚችሉት በክርስቶስ አምነው የሰላምና የይቅርታ መልእክቱን በተቀበሉት «ብቁዎች» ሰዎች ቤት ውስጥ ብቻ ነበር። ሐዋርያቱ ከአቋማቸው ዝንፍ ማለት አልነበረባቸውም። አንዲት ከተማ ቃላቸውን ባትቀበል ሕዝቡን ስለሚደርስባቸው አሳዛኝ ነገር አስጠንቅቀው መልቀቅ ነበረባቸው። ትቢያን ማራገፍ የፍርድ ምልክት ነበር (ዮሐዋ. 13:51)።

ይህ «የወንጌል ዘመቻ» ለምን ያህል ጊዜ እንደቆየ አናውቅም። ኢየሱስ ራሱም ለመስበክ ወጥቷል (ማቴ. 11:1 ተመልከት)፤ በኋላም ሐዋርያት ከአገልግሎታቸው ተመልሰው የሥራ ዘገባ አቅርበዋል (ሉቃስ 9:10)። ማርቆስ 6:7 ደቀ መዛሙርቱን ሁለት ሁለት አድርጎ እንደላካቸው ከመግለጹም በቀጥሮ 2-4 ውስጥ ሰማቸው በጥንድ በጥንዱ የተጠቀሰበትን ምክንያት ያስረዳል። ራእይ 21:14 የሐዋርያቱ ሰዎች

በሰማያዊቱ ከተማ መሠረቶች ላይ እንደሚጻፉ ይነግረናል። በእርግጥ የይሁዳ ስም በማትያስ እንደሚተካ የታወቀ ነው (የሐዋ. 1:26)።

በዚህ አንቀጽ ውስጥ ከሚገኘው አሳብ አንዳንድ መንፈሳዊ ግንዛቤዎች ልናገኝ ብንችልም፡ እነዚህን ነገሮች ከሕይወታችን ጋር ማዛመድ የለብንም። ጌታ ለእኛ የሰጠን ተልእኮ የሚያጠቃልለው «ዓለሙን ሁሉ» (ማቴ. 28:19-20) እንጂ የእስራኤልን ሕዝብ ብቻ አይደለም። እኛ የእግዚአብሔርን የጸጋ ወንጌል እንሰብካለን (የሐዋ. 20:24)። መልእክታችንም «ክርስቶስ ለኃጢአታችን ሞቷል» የሚል እንጂ «የእግዚአብሔር መንግሥት ቀርባለች» የሚል አይደለም። ንጉሠ ቀደም ብሎ መጥቷል፤ ተሰቃይቷል፤ ሞቷልም፤ ሞትንም ድል ነሥቶ ተነሥቷል። አሁን ለሚያምኑበት ሁሉ ደኅንነትን ያጉናጽፋል።

ወደፊት ለሚመጡ ደቀ መዛሙርት የተሰጡ መመሪያዎች (10:16-23)

የዚህ ክፍል «ሁኔታ» ካለፈው ክፍል የተለየ ነው። በዚህ ስፍራ ጌታ ስለ ሰደት ይናገራል፤ ዳሩ ግን 12ቱ ሐዋርያት በአገልግሎት ጉዞአቸው ወቅት መከራ እንደገጠማቸው አልተገለጸም። እንዲሁም ኢየሱስ ለአሕዛብ ስለሚሆን አገልግሎት ተናግሯል (ቁ. 18)። በዚህ ጊዜ መንፈስ ቅዱስ ባይወርድም መንፈስ በውስጣቸው ሆኖ እንደሚናገር ኢየሱስ ገልጿል (ቁ. 20)። በቁ 22 ላይ የሚያሳየው ዓለማዊ ሰደትን ነው። ሐዋርያት ግን ያገለገሉት በኖሩበት አገር ብቻ ነበር። በመጨረሻም፡ ቁጥር 23 ስለ ጌታ መመለስ ይናገራል፤ ይህም እነዚህን ክስተቶች ወደ መጨው ጊዜ የሚያሻግር ነው። እነዚህ ትእዛዛት ወደፊት በአንድ ወቅት ለሚፈጸሙ ምስክርነቶች እንደሚያገለግሉ አድርጎ ከማጠቃለል ማፈግፈጉ አዳጋች ነው።

ይሁንና የትኛውን ጊዜ ነው የሚያመለክቱት? ከእነዚህ ክስተቶች አንዳንዶቹ በሐዋርያት ሥራ መጽሐፍ ውስጥ በመጠኑ ተፈጽመዋል፤ ይሁንና ክርስቶስ በዚያን ጊዜ አልተመለሰም። እንዲሁም በሐዋርያት ሥራ ውስጥ የሚገኘው አገልግሎት «ለእስራኤል ከተሞች» ብቻ የተወሰነ አልነበረም (ቁ. 23)። በዚህ ክፍል ውስጥ የተጠቀሰው ክፍለ-ጊዜ፡ ኢየሱስ በደብረ ዘይት ተራራ ላይ ከተናገረው ታላቅ የመከራ ወቅት ጋር በቅርበት የሚቆራኝ ይመስላል (ማቴ. 24-25)። እንደ እውነቱ ከሆነ፡ «እስከ መጨረሻ የሚጻና ግን እርሱ ይድናል» (ቁ. 13) የሚለው ቃል በትክክል የጌታችን ትንቢታዊ መልእክት ክፍል ነው (ማር. 13:13፤ ማቴ. 24:13)። ይህም የሚያመለክተው እንደዳነ ሰው ጸንቶ መኖርን ሳይሆን፡ መከራን ታግሦ በታማኝነት መዝለቁን ነው።

እንግዲህ፤ እነዚህ መመሪያዎች ወደፊት ከሚመጣው ከታላቁ የመከራ ጊዜ ጋር የሚዛመዱ ከሆነ ኢየሱስ ለምን ስለ ጥላቻና መከራ እንዲህ አጽንዖት ሰጥቶ እንደተናገረ ለመረዳት አንቸገርም። የታላቁ መከራ ጊዜ የተቃውሞ ጊዜ ስለሚሆን፤ የእግዚአብሔር ሕዝቦች በተኩላዎች መካከል እንዳሉ በጎች ይሆናሉ። በመሆኑም «አስተዋይ አእምሮና የዋህ ልቦና» ሊኖራቸው ይገባል። ይህም ተቃውሞ ከተደራጀ የሃይማኖት ቡድን (ማቴ. 10: 17)፤ ከመንግሥት (ቁ. 18)፤ እና ከቤተሰብም (ቁ. 21) ሳይቀር የሚመጣ ይሆናል።

ዛሬ በተለያዩ የዓለም ክፍሎች ውስጥ የሚገኙ ክርስቲያኖች ከዚህ መከራ ውስጥ አንዳንዱን እየተጋፈጡ ቢሆኑም፤ የኋላ ኋላ ግን ተቃውሞው ዓለም-አቀፋዊ መልክ እንደሚይዝ ይኸው ሁኔታ ይጠቁመናል። ሁልጊዜም በሃይማኖት የሚመካ ሰው እውነተኛ አማኞችን ሲያሳድድ ኖሯል። ሐዋርያው ጳውሎስ እንኳ ያልተለወጠው የጦርሴሱ ሳኦል በነበረ ጊዜ ቤተ ክርስቲያንን አሳድዷል። ለወንጌል ስፍራ ያልነበረው የተደራጀ ሃይማኖት ለክርስቶስ ለመመስከር የደፈሩትን ሰዎች ሲቃወም እንደኖረ የቤተ ክርስቲያን ታሪክ ይተርካል።

ማቴዎስ 10: 18 መንግሥትም በዚህ በማሳደድ መርሐ-ግብር ውስጥ ተሳታፊ እንደሚሆን ይናገራል። በመጨረሻዎቹ ቀናት መንግሥትና ሃይማኖት ዓለምን ለመቆጣጠር እጅ ለእጅ ተያይዘው እንደሚሠሩ የነበረው መጻሕፍት ያስተምሩናል። ራእይ 13 በታላቁ መከራ ወቅት የዓለም ገዥ (ሐሳዊ-መሢሕ) ዓለም እርሱንና የእርሱን ምስል ታመልክ ዘንድ ስለሚያስገድድበት የወደፊቱ ጊዜ ይገልጻል። በዚህም የዓለምን ሃይማኖት፤ ምጣኔ-ሀብትና መንግሥትን ይቆጣጠራል፤ ለክርስቶስም በእውነት የሚቆሙትን ለማሳደድ በእነዚህ ሦስት መሣሪያዎቹ ይጠቀማል።

እንዲሁም ደግሞ የቤተሰብ ፍቅርና ታማኝነት ይከስማል። ከመጨረሻዎቹ ዘመናት ምልክቶች አንዱ «ፍቅር የሌላቸው» (2ኛ ጢም. 3: 3) የሚለው ነው። ኢየሱስ ይህንን ነጥብ ለማረጋገጥ ሚክያስ 7: 6ን ጠቅሷል (ማቴ. 10: 21)። እግዚአብሔር በዚህ ዓለም ውስጥ የመሠረታቸው ሦስቱ ተቋማት፡- ቤተሰብ፤ መንግሥትና ቤተ ክርስቲያን ናቸው። በመጨረሻው ዘመን እነዚህ ሦስቱ ተቋማት እውነትን በማስፋፋት ፈንታ ይቃወሙታል።

ዳሩ ግን የታላቁ መከራ ወቅት የተቃውሞ ብቻ ሳይሆን የመልካም አጋጣሚ ጊዜም ነው። በመሆኑም አማኞች ለአስተዳዳሪዎችና ለነገሥታት መመስከር ይችላሉ (ቁ. 18)። ጠላቶቻቸው ሊያሰናክሉዋቸው

ቢሞክሩም እንኳ የእግዚአብሔር መንፈስ ለመስካሪዎቹ ምን እንደሚሉ ያስተምራቸዋል። ዛሬ አማኞች መመስከር፣ ለማስተማርና ለመስበክ በሚዘጋጁበት ወቅት ማቴዎስ 10:19-20ን እንደማመካኛ አድርገው በማቅረብ ቃሉን ከማጥናት መበዘን የለባቸውም። እነዚህ ቁጥሮች ድንገተኛ ሁኔታ በሚያጋጥሙበት ወቅት መንፈስ ቅዱስ የሚጫወተውን ልዩ ሚና የሚያሳዩ እንጂ እግዚአብሔር ዘወትር ለአገልግሎት የሚጠቀምባቸው መንገዶች አይደሉም። በሐዋርያት ዘመን እንኳ ከጠላቶቻቸው ጋር ፊት ለፊት ሲጋፈጡ መንፈስ ቅዱስ የሚናገሩትን የጥበብ ቃል ይሰጣቸው ነበር (ዮሐ. 4:8)። ይህ የተለየ የመንፈስ ቅዱስ አገልግሎት በታላቁ መከራ ወቅትም ይታያል።

ታላቁ የፍዳ ዘመን ተቃውሞና በዚያው መጠን ደግሞ መልካም አጋጣሚ የሚሰፍንበት፣ ብሉም የኃላፊነት ተግባር የሚስተዋልበት ጊዜ ይሆናል። የንጉሡ አምባሳደሮች «እስከ መጨረሻው መጽናት» እና ሕይወታቸውን የሚጠይቅ ቢሆን እንኳ በታማኝነት አገልግሎታቸውን ከዳር ማድረስ አለባቸው። የጌታ አገልጋዮች ከመከራ፣ በቤተሰቦቻቸው ከመወገዝ፣ ከከተማ ወደ ከተማ ከመሰደድና በመሪዎች ፊት ከመጉተት ባሻገር ለጌታቸው በእውነተኛነት መጽናት አለባቸው። እግዚአብሔር ምስክርነታቸውን ሌሎችን ለመማረክ ይጠቀምበታል። ራእይ 7:1-8 እንደሚያመለክተው፣ በታላቁ የመከራ ወቅት 144 000 የአይሁድ ምስክሮች የእግዚአብሔርን ቃል ወደ ዓለም ሁሉ ያዳርሳሉ፤ በዚህም እጅግ በርካታ ሰዎች ወደ ክርስቶስ ይመለሳሉ (ራእይ 7 ከፋጥር 9 ጀምሮ)።

በዚያን ጊዜ በምስክርነት ለሚያገለግሉ ሰዎች በማቴዎስ 10 ውስጥ የሚገኙ እነዚህ ቃላት ልዩ ትርጉም እንደሚኖራቸው አያጠራጥርም። ምንም እንኳ የእነዚህ ቃላት ቀዳሚ ትርጓሜና ተዛምዶ ወደፊት ለሚመጡ የእግዚአብሔር አገልጋዮች ቢሆንም፣ እኛም ዛሬ ከዚህ ክፍል የምንማረው ቁም-ነገር አለ። ሁኔታዎቻችን ምንም ያህል አስቸጋሪ ቢሆኑም፣ ተቃውሞዎችን ለምስክርነት ወደሚጠቅሙ መልካም አጋጣሚዎች ልንቀይራቸው እንችላለን። ጌታ ያስተማረንን እንድናስታውስ እንዲረዳን በእግዚአብሔር መንፈስ ላይ ልንታመን እንችላለን (ዮሐ. 14:26)። ስፍራችንን ከመልቀቅና ወደ አመቺ ቦታዎች ከመዛወር ይልቅ፣ እግዚአብሔር እንደሚረዳንና እንደሚጎበኝን በመረዳት፣ ባለንበት «እስከመጨረሻው ልንጸና» እንችላለን።

ለዛሬው ዘመን ደቀ መዛሙርት የሚጠቅሙ መመሪያዎች (10:24-42)፡-

በዚህ ክፍል ውስጥ የምንመለከታቸው እውነቶች በየትኛውም የመጽሐፍ ቅዱስ ታሪክ ውስጥ ከሚገኙት የእግዚአብሔር አገልጋዮች ሕይወት ጋር የሚዛመዱ ቢሆኑም፤ ለዛሬዋ ቤተ ክርስቲያን የተለየ ጠቀሜታ ያላቸው ይመስላል። በዚህ ስፍራ ትኩረት የተደረገው «አትፍሩ» (ቁ. 26፥ 28፥ 31) በሚለው ቃል ላይ ነው። ክርስቶስ የገለጸው ዓይነተኛ ፍርሃት ከቁጥር 32-33 ውስጥ የተብራራውና ስለ ክርስቶስ በሰዎች ፊት በይፋ የመመስከር ፍርሃት ነው። በእግዚአብሔር ዘንድ «የምሥጢር አገልግሎት» የሚባል ነገር የለም። በክርስቶስ ላይ ያለንን እምነት በይፋ መመስከር ከእውነተኛ የደህንነት መረጃዎች መካከል አንዱ ነው (ሮሜ 10፡9-10)። ስለ ክርስቶስ በይፋ መመስከር ለምን መፍራት እንደሌለብን በርካታ ምክንያቶች ያሳዩናል። እስኪ እነዚህን በማቴዎስ 10 ውስጥ የሚገኙትን ምክንያቶች ተራ በተራ እንመርምር፡-

መከራ እንደሚገጥመን ማወቅ አለብን (10፡24-25)፡- ኢየሱስ ክርስቶስ በምድር ላይ በሚያገለግልበት ወቅት ሰዎች አሳድደውታል፤ እንግዲህ እኛስ ለምን ከዚህ የተለየ ነገር እንጠብቃለን? እኛ የእርሱ ደቀ መዛሙርት ነን፤ ደቀ መዝሙርም ከመምህሩ «አይበልጥም።» ኢየሱስ ከሰይጣን (ብዔልዘቡል ማለትም የኦጋንንት አለቃ፥ የዓለም ጌታ) ጋር እንደሚተባበር ስለተናገሩ፥ ስለተከታዮቹም ይህንኑ ማለታቸው አይቀርም። ይሁንና ለእርሱና ከእርሱ ጋር መከራ መቀበሉን እንደመልካም ዕድል ልንቆጥረው ይገባል (የሐዋ. 5፡41፤ ፊልጵ. 3፡10)።

እግዚአብሔር ነገርን ሁሉ ወደ ብርሃን ያወጣል (10፡26-27)፡- የክርስቶስ ተቃዋሚዎች ወንጌሉን ለመከላከል ምሥጢራዊና አሳሳች መሣሪያዎችን ሲጠቀሙ፥ እውነተኞች አማኞች ግን በሕይወታቸውና በምስክርነታቸው ግልጽና ደፋሮች ናቸው። እኛ የምንደብቀው ምንም ነገር የለንም። ኢየሱስ፥ «በስውርም ምንም አልተናገርሁም» ብሏል (ዮሐ. 18፡20)። ኢየሱስ ወደ ፍርድ በቀረበ ጊዜ፥ የሐሰት ምስክሮች ሐሰትን ቢናገሩም እግዚአብሔር ሁኔታውን ተመልክቶ እውነቱን ገሃድ አውጥቷል። አንድ ቀን እግዚአብሔር በሰዎች ልብ ጓዳ ውስጥ የተሸሸጉትን ምሥጢራት ስለሚገልጽና (ሮሜ 2፡16) ወደ ፍርድም ስለሚያመጣቸው የምንፈራው ምንም ነገር የለም። ሥራችን ሰዎችን ማስደሰት ሳይሆን የእግዚአብሔርን መልእክት ማወጅ ነው። የምንኖረው በመጭው የእግዚአብሔር የፍርድ ብርሃን ስለሆነ የዛሬው የሰዎች ፍርድ አያስፈራንም።

እግዚአብሔርን ብቻ እንፈራለን (10፡28)፡- ሰዎች ሊያደርጉ የሚችሉት ነገር ቢኖር ሰውነትን መግደል ብቻ ነው፤ ይህንንም ቢያደርጉ፥ የአማኙ ነፍስ ከአብ ጋር ለመሆን ወደ ሰማያዊ ቤቷ

ትሄዳለች። እግዚአብሔር ግን ነፍስንም ሥጋንም በገሃነሙ-እሳት ሊያጠፋ ይችላል! በእርግጥ እግዚአብሔር ከልጆቹ አንድስንኳ አይኮንንም (ሮሜ 8: 1፤ ዮሐ. 5: 24)። ማርቲን ሉተር የሚከተለውን ግጥም ሲጽፉ ከላይ የተመለከተው እውነት በርቶላቸው ነበር፡-

ቁሳቁስና መሰሎቹ፡

ይኼም በስባሽ ሥጋ ሟቹ፡

ይለፍ ሁሉም በእውነቱ

በሥርዓቱ።

ሥጋ ሥጋን ቢገድለውም፡

የጌታን እውነት አይነካውም

የዘለዓለሙን ነዋሪ

የሕያዋንን ፈጣሪ።

እግዚአብሔርን ብቻ የሚፈራ ሰው ማንኛውንም ሰው ወይም የሰዎች ቡድን መፍራት አያሻውም። ፈሪሁ-እግዚአብሔር ፍርሃትን ሁሉ የሚያስወግድ ፍርሃት ነው።

እግዚአብሔር የእርሱ የሆኑትን ይንከባከባል (10: 29-31)፡- በዚያን ጊዜ ከገበያ ውስጥ ድንቢጦችን መግዛት ብዙ ገንዘብ አይጠይቅም ነበር። እነዚህን ቁጥሮች ከሉቃስ 12: 6 ጋር ብናመሳክር ድንቢጦች ርካሽ በመሆናቸው ሻጩ አንዷን በምርቃት ይጨምር እንደነበር እንረዳለን። ይሁንና አባታችን ያቺ የትም የተጣለች ድንቢጥ መሬት የምትነካበትን ቅጽበት በማወቅ በዚያ ስፍራ ይገኛል። እግዚአብሔር እንዲህ ባለ አስደናቂ ሁኔታ ለድንቢጦች እንክብካቤ የሚያደርግ ከሆነ፤ እርሱን ለሚያገለግሉ ምርጦቹ አይገደውም ይሆን? በእርግጥ ይገደዋል! ለእግዚአብሔር እኛ ከብዙ ድንቢጦች እንበልጥበታለን።

እግዚአብሔር ለሕይወታችን ዝርዝር ጉዳዮች ሁሉ ያስባል። የራሳችን ጸጉሮች እንኳ ተቆጥረዋል። እግዚአብሔር የአንዲትን ድንቢጥ ወደ መሬት መውደቅ ይመለከታል፤ እንዲሁም ከልጆቹ መካከል የአንደኛው የጸጉር ዘለላ ስትወድቅ ያያል። የራሱ የሆኑትንም ልክ እያንዳንዷን ጸጉር በሚቁጥርበት ዓይነት ሁኔታ በግል ይንከባከባቸዋል (ሉቃስ 21: 18)። እግዚአብሔር እንዲህ በድንቅ ዓይነት ሁኔታ እየጠበቀን ልንፈራ አይገባም።

ክርስቶስ የሚመለከሩለትን ሰዎች ያከብራል (10: 32-33)፡- ለእርሱ መመስከር ማለት በአፍ ከመናገር እጅጉን የበለጠ ነው። ይህም

የተናገርነውን በሕይወታችን እየኖርን ማሳየት ማለት ነው። «ኢየሱስ ጌታ ነው» ማለቱ አንድ ነገር ሲሆን፤ ራስን ለእርሱ ማስረከብና ለፈቃዱ መገዛት ደግሞ ፍጹም ሌላ ነገር ነው። ቃላችን ከተግባራችን ጋር አብሮ መሄድ አለበት።

ኢየሱስ በሰማይ ሁለት የተለዩ አገልግሎቶች አሉት። ሊቀ ካህናችን እንደመሆኑ ኃጢአትን ከመሥራት ሊጠበቀን ጸጋውን ይሰጠናል። ኃጢአት ስናደርግም ጠበቃችን እንደመሆኑ ይቅር ብሎ ይመልሰናል (1ኛ ዮሐ. 2: 1-2)። እኛ በማንታመንበት ጊዜ እንኳ እርሱ ታማኝ ስለሆነ (2ኛ ጢሞ. 2: 12-13)፤ በሰማይ ሆኖ የሚያከናውነው የምልጃ አገልግሎት አያቋርጥም። ዳሩ ግን የሰማያዊ አገልግሎቱ ጠቀሜታዎች ለእርሱ ታማኝ ለሆኑት ናቸው። ክርስቶስ በአብ ፊት ሲመስከርልን በመስቀል ላይ የፈጸመው የመሥዋዕትነት ሥራ ተጠቃሚዎች ያደርገናል። በአብ ፊት ሲከደን ደግሞ እነዚህን ጸጋዎች ከእኛ ጋር ለመጋራት አይችልም ማለት ነው። ጥፋቱም የራሳችን እንጂ የእርሱ አይደለም።

ይሁን እንጂ ሌላም ነገር አለ። አንድ ቀን ሽልማቶች በሚከፋፈሉበት በፍርድ ወንበሩ ፊት እንቀርባለን (2ኛ ቆሮ. 5: 10፤ ሮሜ 14: 10)። እርሱን ከደን ከሆነ ሽልማቶችንና «መልካም አደረግህ» ከሚለው የሙገሳ ቃል የሚመጣልንን ደስታ እናጣለን። በምድር ላይ የሚከደው ሰው ይቅርታ ሊያገኝ ይችላል፤ ጳጥሮስ ሦስት ጊዜ ጌታችንን ቢከደውም ይቅር ተብሎለት ተመልሷል።

ከግጭት ልናመልጥ አንችልም (10: 34-39)፡- አንድ ጊዜ ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር ከተባበርንና ለእርሱ ከመስከርን ወዲያ የጦርነቱ ተካፋዮች እንሆናለን። ጦርነቱን በሰይጣን ላይ ያወጀው እግዚአብሔር እንጂ እኛ አልቀሰቀስነውም (ዘፍ. 3: 15)። ጌታችን በተወለደበት ምሽት መላእክት «ሰላምም በምድር ይሁን» (ሉቃስ 2: 14) በማለት አውጀዋል። ኢየሱስ ግን ይህንን እውነት የሚሽር ይመስላል። «ሰይፍን እንጂ ሰላምን ላመጣ አልመጣሁም» ይላልና (ማቴ. 10: 34)። እስራኤላውያን ተቀብለውት ቢሆን ኖሮ ሰላሙን በሰጣቸው ነበር። ዳሩ ግን ሕዝቡ ስላልተቀበሉት ውጤቱ «ሰይፍ» ሆነ። «ሰላም በምድር» በመሆን ፈንታ «በሰማይ ሰላም» ሆነ (ሉቃስ 19: 38)። በመስቀሉ ላይ ባፈሰሰው ደም ሰላምን ስላደረገ ሰው ግን ከእግዚአብሔርና ከራሱም ጋር ሊታረቅ ይችላል (ቄላ. 1: 20)

ምንም እንኳ አንድ አማኝ ከግጭት በቀላሉ ሊያመልጥ የሚችለው ክርስቶስን በመካድና በምስክርነቱ ባለመጽናት ቢሆንም፤ ይህ ደግሞ ኃጢአት ነው። ይህን ካደረገም አማኙ ከእግዚአብሔር እና ከራሱ ጋር

ጦርነትን ይገጥማል። እጅግ የቅርባችን ናቸው ከምንላቸው ሰዎች ጋር ጭምር ሳይቀር የአሳብ ልዩነት ሊፈጠርና ልንሰደድ እንችላለን፤ ይሁንና እንዲህ ዓይነቱ አድራጎታቸው በምስክርነታችን ላይ አንዳችም ተጽዕኖ እንዲያስከትል መፍቀድ የለብንም። መከራን የምንቀበለው ለክርስቶስና ለጽድቅ እንጂ እኛ ራሳችን ለሌሎች የምንጎረብጥ በመሆናችን እንዳልሆነ ማረጋገጡ ጠቃሚ ነው። «በመስቀሉ ዕንቅፋት» (ገላ. 5:11) እና ከሌሎች ጋር ለመኖር በሚከብዱ ክርስቲያኖች መካከል ልዩነት አለ።

እያንዳንዱ ክርስቲያን ክርስቶስን ከሁሉም በላይ ለመውደድና በየዕለቱ መስቀሉን ተሸክሞ ለመከተል ለአንዴና ለመጨረሻ ጊዜ ለራሱ ውሳኔ ማስተላለፍ አለበት። በቅጥር 37 ላይ የሚገኘው ፍቅር በቁጥር 38 ላይ ለሚገኘው መስቀል የመነሻ ምክንያት ነው። «መስቀሉን መሸከም» ማለት ከደረታችን ላይ ምልክት (ሐብል) አንጠልጥሎ ወይም ለጥፎ መዞር፣ ወይም ከመኪናችን ላይ ጥቅስ መለጠፍ ማለት አይደለም። ይልቁንም ከኃፍረትና ከሥቃይ ባሻገር፣ ለክርስቶስ መመስከርና እርሱን መታዘዝ ማለት ነው። በየዕለቱ ለራስ መሞት ማለት ነው። ጌታ ለእኛ ብሎ የመስቀልን ሞት ከተቀበለ፣ ልናደርግለት የምንችለው ከሁሉም ያነሰው ነገር ቢኖር መስቀሉን መሸከም ነው።

ቁጥር 39 ሁለት አማራጮችን ብቻ ያቀርብልናል፤ ይኸውም፡- ወይም ሕይወትህን አድን፤ አሊያም ሕይወትህን ሠዋ የሚል ነው። «መሃል ቤት» የሚባል ነገር የለም። የራሳችንን ፍላጎቶች የምንጠብቅ ከሆነ ከተሸናፊዎች ጎራ እንሰለፋለን፤ ለእኔነት ሞተን ለእርሱ ፍላጎቶች የምንኖር ከሆነ ከአሸናፊዎች ወገን እንቆማለን። በዚህ ዓለም ውስጥ መንፈሳዊ ግጭት የማይቀር ከሆነ ዘንዳ፣ ለምን ለእኔነት ሞተን ክርስቶስ ጦርነቱን በእኛ ውስጥ ለእኛ እንዲያሸንፍልን አናደርግም? እንዲሁም እውነተኛው ጦርነት ያለው ከውስጥ ነው፣ በራስ-ወዳድነት እና በመሥዋዕትነት መካከል የሚካሄድ ነው።

ለሌሎች በረከት ልንሆን እንችላለን (10:40-42)፡- መቼም ሁሉም ሰው ምስክርነታችንን ወደ ዳር አይገፋውም። በመልካም ሁኔታ የሚቀበሉንና የበረከቱ ተካፋዮች የሚሆኑም አሉ፣ ምክንያቱም እኛ የንጉሡ አምባሳደሮች ነን! ንጉሣችንም ለአድራጎታቸው መሸለማቸውን ይመለከታል። የንጉሡ ተወካዮች ስለሆንን ሰዎች እኛን ሲቀበሉን ንጉሡንም ይቀበሉታል። ሕዝቡ ለንጉሡ ተወካዮች አግባብነት የጉደለውን አቀባበል ሲያደርጉ ሊደርስባቸው ስለሚችለው ነገር በምሳሌነት 2ኛ ሳሙኤል 10ን አንብብ።

በረከቱ ግን ከመቅጽበት የሚፈጸም አይደለም። ሁሉም የሚወሰነው በእንግዳ ተቀባዩ አመለካከት አንጻር ነው። አምባሳደሩን እንደነቢይ (የእግዚአብሔር አፈ-ቀላጤ) አድርጎ የሚቀበል ከሆነ አንድ ሽልማት ያገኛል፤ እንደ ጻድቅ ሰው ብቻ የሚቀበለው ከሆነ ሌላ ሽልማት ይጠብቀዋል። እንደዚሁም አንዲት ጽዋ እንኳ በተገቢው መንፈስ ከተሰጠች የራስዋ የሆነ ሽልማት አላት።

የዚህ የመጨረሻው ክፍል ዋና አሳብ ደቀ መዝሙርትነት እንጂ ልጅነት እንዳልሆነ ልብ በል። በክርስቶስ በማመን የእግዚአብሔር ልጆች ሆነናል፤ በታማኝነት ስንከተለውና ፈቃዱንም ስናደርግ ደግሞ ደቀ መዛሙርቱ ነን። ልጅነት አይለወጥም፤ ዳሩ ግን ከክርስቶስ ጋር ስንመላለስ የደቀ-መዝሙርነታችን ሁኔታ ሊለወጥ ይችላል። ዛሬ ከክርስቶስ ተምረው ለእርሱ የሚኖሩ ታማኝ ደቀ መዛሙርት በእጅጉ ያስፈልጉናል።

ይህም ወደ መጀመሪያው የማቴዎስ ወንጌል ዐቢይ ክፍል ማለትም የንጉሡ መግለጫ ወደሚለው ያመጣናል። ቀደም ብለን አካሉን (ምዕ. 1-4)፥ መመሪያዎቹን (ምዕ. 5-7)፥ እና ኃይሉን (ምዕ. 8-10) ተመልክተናል። ሕዝቡ ለዚህ ራእይ የሚሰጠው ምላሽ ምን ይሆን?

የንጉሡ ግጭቶች

ማቴዎስ 11-12

የንጉሡን ንጉሥነት የሚያመለክት መረጃ ሁሉ ቀርቧል። መጥምቁ ዮሐንስ ንጉሡን ለሕዝቡ አስተዋውቆአል። ንጉሡ ኢየሱስም፡- አካሉን፥ መመሪያዎቼንና ኃይሉን ገልጧል። እንግዲህ የራሳቸውን ውሳኔ ማስተላለፍ የሕዝቡ መሪዎች ድርሻ ነበር። ንጉሡን በመቀበል ፈንታ በንጉሡ ላይ ማመፅ ያዙ። በእነዚህ ሁለት ምዕራፎች ውስጥ አራት የዓመፅ ክፍሎች ቀርበዋል። አንድ በአንድ እንመልከታቸው።

በነቢይነቱ ላይ የተነሣ ዓመፅ (11: 1-30)

መግለጫ (ቁ. 1-15)፡- መጥምቁ ዮሐንስ የሄሮድያዳንና የሄሮድስ አንቲጳስን የዘማዊነት ጋብቻ በድፍረት በመቃወሙ በማክሩስ ግንብ ውስጥ ታስሮ ነበር (ሉቃስ 3: 19-20)። ሁኔታውን ስናገናዝብ፡ የአይሁድ መሪዎች ሄሮድስን የተቃወሙና ዮሐንስን ለማስለቀቅ የፈለጉ ይመስላል፤ ዳሩ ግን ያደረጉት ነገር አልነበረም። ዮሐንስ ወደ ኢየሱስ ስላመለከተና አክብሮትንም ስለሰጠው በዮሐንስ ላይ የነበራቸው አመለካከት ስለ ኢየሱስ ያላቸውን ስሜት ያንጸባርቅ ነበር።

የመጥምቁ ዮሐንስን የእስር ቤት መከራ ስንመለከት ልባችን በኃዘኔታ መታመሱ አይቀርም። በረሃ ለበረሃ ሲንከራተት የኖረ ሲሆን አሁን ደግሞ በእስር ቤት ይማቅቅ ነበር። መለኮታዊ የመስበክ ሥልጣን የተሰጠው ብርቱ ሰው ሲሆን ዞር ብሎ የተመለከተው አልነበረም። የፍርድን መልእክት ያስተላለፈ ሲሆን የፍርዱ ጉዞ ዘንምተኛነት የሚታይበት ነበር (ማቴ. 3: 7-12)። ስለ ኢየሱስ አገልግሎት ከፊል ዘገባ የደረሰው ሲሆን የተሟላውን ሥዕል ለማየት አልቻለም ነበር።

ኔታችን ለዮሐንስ የሰጠው ምላሽ በአንድ በኩል ርኅራኄ፥ በሌላ በኩል ደግሞ ጥንቃቄ ያልተለየው ነበር። በመሆኑም የብሉይ ኪዳን ነቢያት ስለ መሢሐ ሥራ የተነበዩዋቸውን ትንቢቶች ያስታውሰዋል (ኢሳ. 29: 18-19፤ 35: 4-6)። ዮሐንስ ደቀ መዛሙርት ኢየሱስ ያደርግ የነበረውን ሥራ ቀደም ብለው የነገሩት ሲሆን (ሉቃስ 7: 18)፥ ኢየሱስ ግን «ደግመው ለዮሐንስ እንዲያሳዩት» ይጠይቃቸዋል። ዮሐንስ የመጣው በኤልያስ መንፈስና ኃይል ሲሆን (ሉቃስ 1: 17)፥ ኤልያስም ራሱ ተስፋ የቆረጠባቸው ጊዜያት ነበሩ። ኢየሱስ ለዮሐንስ የእግዚአብሔርን ፈቃድ እየፈጸመ እንደሆነ አረጋገጠለት።

ከዚያም ኢየሱስ የሐንሰን ያመሰግነዋል። የሐንሰ ሕዝቡ የሚፈልገውን ነገር ለማድረግ ደፋ ቀና የሚል «ተወዳጅ ሰባኪ»፥ ወይም ደግሞ ከሁኔታዎች ጋር ራሱን ለማስተካከል በነፋስ የሚወዛወዝ ሽምበቆ አልነበረም። ጽኑ መረዳትና ብርታት የነበረው፥ ከነቢያት ሁሉ የሚበልጥ ሰው ነበር። የመሢሔን መምጣት የሚያመለክት ትንቢት ለመናገር መታደሉ ይህንን የላቀ ክብር እጐናጽፎታል። አገልግሎቱም የሕግንና የነቢያትን ከፍተኛ ደረጃ እጐናጽፎታል።

የሐንሰ «ሊመጣ ያለው ኤልያስ» (ቁ. 14) የተባለው በምን መልኩ ነበር? የመጣው በኤልያስ መንፈስና ኃይል ሲሆን (ሉቃስ 1:17)፥ አለባበሱና አገልግሎቱም እንደ ኤልያስ ነበር (ማቴ. 3:4፤ 2ኛ ነገሥ. 1:7-8)። እንደ ኤልያስ ሁሉ የሐንሰም ለከሐዲው የእስራኤል ሕዝብ የፍርድ መልእክት ነበረው። አገልግሎቱ ትንቢት የተነገረለት ሲሆን (ኢሳ. 40:3)፥ ትንቢቱንም ፈጽሞታል። ዳሩ ግን ሚልክያስ 4:5 «ታላቁና የሚያስፈራው የእግዚአብሔር ቀን ሳይመጣ ነቢዩን ኤልያስን እልክላችኋለሁ» ይላል። ይህ «የጌታ ቀን» በምድር ሁሉ የሚሆነው ታላቁ የፍዳ ዘመን ነው (ማቴ. 24:15 ተመልከት)። ዳሩ ግን በመጥምቁ የሐንሰ መልእክት ውስጥ እንዲህ ዓይነት ነገር አልታየም ነበር። ለምን?

የሐንሰ አገልግሎት ሕዝቡን ለኢየሱስ ማዘጋጀትና ኢየሱስን ለሕዝቡ ማቅረብ ነበር (ሉቃስ 1:15-17፤ ዮሐ. 1:29-34)። ሕዝቡ የሐንሰን ምስክርነትና መሢሔን ቢቀበል ኖሮ፥ የሐንሰ ትንቢቱን በቀጥታ ቃል በቃል በፈጸመው ነበር። አሁን ግን ትንቢቶቹ የተፈጸሙት በመንፈሳዊ መልኩ ክርስቶስን ባመኑት ሰዎች ሕይወት ውስጥ ነው። ኢየሱስ ይህንን በማቴዎስ 17:10-13 ውስጥ ግልጽ አድርጓል። በርካታ የመጽሐፍ ቅዱስ ተማሪዎች ሚልክያስ 4:5 በቀጥታ የሚፈጸመው፥ በራእይ 11 ውስጥ እንደተጠቀሰው ኤልያስ «ከሁለቱ ምስክሮች» እንደ አንዱ ሆኖ ሲመጣ ነው ይላሉ።

ተራው ሕዝብ የሐንሰን ያከብር (ማቴ. 21:26) እና ብዙዎቹም ንስሐ ገብተው በእርሱ ይጠመቁ ነበር። መሪዎቹ ግን የሐንሰን ለማክበር አልፈለጉም ነበር፤ ይህም አለማመናቸውንና የልባቸውን ጥንካሬ ያሳያል። መሪዎቹ እንደ ሕፃናት ልቦን ጸሐፊና ራሳቸውን በትሕትና የሚያዋርዱ መሆን ሲገባቸው፥ እነርሱ ግን የበላዮቻቸውን የሚያንገጥሙና ልቦን ደንዳኖች ሆኑ። በማቴዎስ 11:16-19 የተጠቀሰው ምሳሌ የመሪዎችን መንፈሳዊ ሁኔታ የሚያመለክት ሲሆን፥ በሚያሳዝን ጐኑ ዛሬ ባለማመን የሚመላለሱትን ሰዎች ልብ ያሳያል።

ኩነቷ (ቁ. 16-24)፡- «ወዮ» የሚለውን ቃል ከኢየሱስ አፍ መስማት የቱን ያህል ያልተጠበቀ ነገር ነው! ይህ የፍርድ ቃል ሲሆን ርኅራኄና ጋዘንም ተካትተውበታል። በጥቅሱ ውስጥ የተጠቀሱት ከተሞች ከእግዚአብሔር ዘንድ የመጣውን ክርስቶስ ለማየትና ለመስማት ብሎም ደኅንነትን ለማግኘት የነበራቸውን ዕድል ማቃለላቸው ምንኛ አሳዛኝ ነገር ነው! እንደ ጢሮስና ሲዶና የመሳሰሉ የአሕዛብ ከተሞች፤ እንደ ሰዶምና ጎሞራ ያሉ ፈሪሁ-እግዚአብሔርን የማያውቁ አገሮች፤ እነዚህ ከተሞች እንዳዩት እነርሱም ኢየሱስና ተከታዮቹ የፈጸሟቸውን ተአምራት አይተው ቢሆን ኖሮ ወዲያውኑ ንስሐ ገብተው ወደ እግዚአብሔር በተመለሱ ነበር። መሢሔ በመካከሏ በመኖሩ ቅፍርናሆም «ወደ ሰማይ ከፍ ከፍ» ብላ ነበር። ይሁንና ትልቅ ዕድል ማግኘቷ ታላላቅ ኃላፊነቶችንና ታላላቅ ፍርዶችን ብቻ አትርፎላታል። በማቴዎስ 8-9 ከተመዘገቡት አሥር ተአምራት አምስቱ የተፈጸሙት በቅፍርናሆም ውስጥ ነበር።

ጥሪ (ቁ. 25-30)፡- የሃይማኖት መሪዎች በዮሐንስና ኢየሱስ ላይ ያመፁት ለምን ነበር? ምሁራዊና መንፈሳዊ ትዕቢት ስላደረባቸው እንደ ሕፃናት ራስን ለማዋረድም ሆነ ታማኝ ሆኖ ለመገኘት አይችሉም ነበር። በምሳሌው ውስጥ በተጠቀሱት ብልሹ ልጆች (ቁ. 16-19) እና በዚህ የሙገሳ ዐረፍተ ነገር ውስጥ በተጠቀሱት ታዛዥ ልጆች መካከል ትልቅ ልዩነት አለ። አባት ለልጁ ራሱን ይገልጻል፤ ልጁ ደግሞ ራሱንና አባቱን በእምነት ወደ እርሱ ለመምጣት ለሚፈቅዱ ሰዎች ይገልጻል። እነዚህ ቁጥሮች የአባቱን ሉዓላዊነትና የኃጢአተኛውን ኃላፊነት ያመለክታሉ። ይህን ጥሪ በሚከተሉት ሦስት ትእዛዛት ሥር ተጠቃልሎ እናገኘዋለን።

«ኑ።» ፈሪሳውያን ሁሉ «አድርጉ!» በሚለው ትእዛዛቸው ሕዝቡ መሴንና ጥንታዊ ወጎችን እንዲከተል ይጥሩ ነበር። ይሁንና እውነተኛ ደኅንነት የሚገኘው በኢየሱስ ክርስቶስ ብቻ ነው። ወደ እርሱ መምጣት ማለት በእርሱ ማመን ነው። ጥሪው ለደካከሙና ሸክም ላጎበጣቸው ሁሉ ክፍት ነው። በፈሪሳውያን ሕግ-አጥባቂነት ሥር ሕዝቡ ይሰማው የነበረው ይኸው ዓይነት ስሜት ነበር (ማቴ. 23:4፤ ዮሐዋ. 15:10)።

«ተሸከሙ።» ይህ የጠለቀን ልምድ የሚያመለክት ቃል ነው። በእምነት ወደ ክርስቶስ ስንመጣ ዕረፍት ይሰጠናል። ቀንበሩን ስንሸከምና ከእርሱም ስንማር ደግሞ ዕረፍትን እናገኛለን፤ ዕረፍቱም የመሰጠትና የመታዘዝ ጥልቅ ልምድ ነው። የመጀመሪያው፡ «ከእግዚአብሔር ጋር ሰላምን ማድረግ» (ሮሜ 5:1) ሲሆን፤ ሁለተኛው፡ «የእግዚአብሔር ሰላም» (ፊልጵ. 4:6-8) ነው። በዚያን ዘመን «ቀንበር መሸከም» ደቀ መዝሙር መሆን ነበር። ለክርስቶስ ስንገዛ የእርሱን ቀንበር እንሸከማለን።

«ቀሊል» የሚለው ቃል «ተስማሚ» የሚል ትርጉም ይሰጣል። ቀንበሩ ለሕይወታችንና ለመሻታችን በሚስማማ መልኩ የተዘጋጀ ነው። ፈቃዱን የመፈጸሙ ሽክም ከባድ አይደለም (1ኛ ዮሐ. 5:3)።

«ተማሩ።» የመጀመሪያዎቹ ሁለት ትእዛዛት ወደ ክርስቶስ በምንመጣበት ጊዜ የምንጋፈጣቸውን ችግሮች ሲያመለክቱ፤ ይህ ግን ወደ ሂደቱ የሚያስገባን ደረጃ ነው። ስለ እርሱ ብዙ ባወቀን ቁጥር የበለጠ እየተማመንንበት ስለምንሄድ የጠለቀ ሰላም ይኖረናል። በክርስቶስ ዙርያ ሕይወት የቀለለና የተዋሐደ ነው። ይህም ጥሪ ለእስራኤል ሕዝብ ብቻ ሳይሆን ለ«ሁሉም» ነው (ማቴ. 10:5-6)።

በመመሪያዎቹ ላይ የተነሣው ዓመፅ (12:1-21)

ኢየሱስ በብዙ አጋጣሚዎች ሰንበትን የመጠበቅ ወግ ሆን ብሎ ይተላለፍ ነበር። ውጫዊ ሕግጋት በራሳቸው ሊያድኗቸው ወይም ሊቀድሷቸው እንደማይችሉና ዳሩ ግን እውነተኛ ጽድቅ ከልብ መፍለቅ እንዳለበት ለሕዝቡ አስተምሯል። «ሳቦት» የሚለው የዕብራይስጥ ቃል «ዕረፍት» የሚል ትርጉም ሲኖረው፤ ማቴዎስ በዚሁ አጋጣሚ በሰንበት የተከሰቱትን ግጭቶች ለምን እንደጠቀሰ ምክንያቱን ያብራራል። ኢየሱስ ወደ እርሱ ለሚመጡ ሁሉ ዕረፍትን ይሰጣል፤ ሃይማኖታዊ ወጎችን በመጠበቅ ብቻ ዕረፍትን ማግኘት አይቻልም።

ለራብ ማስታገሻ ያህል ከጎረቤት ማሳ ላይ እሸታ እሸቶችን መመገብ የጊዜው ሕግ የሚደግፈው ተግባር ነበር (ዘዳ. 23:24-25)። ዳሩ ግን በሰንበት ቀን እሸት መቅጠፍ እንኳ በጸሐፍትና ፈረሳውያን ወግ መሠረት ሥራ እንደ መሥራት ስለሚቆጠር ሕግን መተላለፍ ነበር። ኢየሱስ ለከሳቸው ሦስት መልሶችን ሰጣቸው።

ወደ ንጉሥ አመለከተ (12:3-4)፡- የተቀደሰውን ኅብስት መብላት የሚችሉት ካህናት ብቻ ሲሆኑ፤ ዳሩ ግን ዳዊትና ወታደሮቹም በልተዋል። በመሠረቱ የዳዊት ልጅ ከእግዚአብሔር አባቱ ማሳ ላይ እሸት ቀጥፎ የመብላት መብት ነበረው! በመሆኑም ዳዊት ሕግን ተላልፎ ካልተኮነ፤ ኢየሱስም የሰዎችን ወጎች ቢያፈርስም ላይኮነን ይችል ነበር (1ኛ ሳሙ. 21 ከቀጥር 1 ጀምሮ ተመልከት)።

ወደ ካህናት አመለከተ (12:5-6)፡- ካህናት በሰንበት የተወሰኑ መሥዋዕቶችን ሊያቀርቡና ላይኮኑ ይችሉ ነበር (ዘጉ. 28:9-10)። እንዲያውም፤ አገልግሎታቸው በእግዚአብሔር ለተሰጠው ሕግ በመታዘዝ የሚከናወን ነበር። ይህም ሰዎች ስለ ሰንበት የነበራቸው ባህላዊ ወጎች የእግዚአብሔርን ሕግ ስለሚቃረኑ የተሳሳቱ መሆናቸውን ያመለክታል።

ወደ ነቢይ አመለከተ (12:7):- ጥቅሱ የተወሰደው ኢየሱስ አስቀድሞ ከጠቀሰው ከሆሴዕ 6:6 ላይ ነው (ማቴ. 9:13)። የሰንበት ሕግ ለእስራኤላውያን የተሰጠው ከእግዚአብሔር ጋር የነበራቸውን ግንኙነት ለማመልከት ነበር (ነህ. 9:12-15፤ ዘጸ. 20:9-11፤ 31:13-17)። በተጨማሪም ለሰዎችና ለእንስሳት በየሳምንቱ አስፈላጊውን ዕረፍት በመስጠት ምሕረትን ለማሳየት ነበር። ምሕረትና እንክብካቤ የማድረግ ባሕርይ የሌለው ማንኛውም ሃይማኖት በጥርጣሬ ዓይን መታየት አለበት። እግዚአብሔር የሚፈልገው ምሕረትን እንጂ ሃይማኖታዊ መሥዋዕትን አይደለም፤ ፍቅርን እንጂ ሕጋዊነትን አይደለም። የሰንበት ሕግጋታቸውን ለመጠበቅ የሚሠጡ ፈሪሳውያን እግዚአብሔርን የሚያገለግሉ ይመስላቸው ነበር። እንደዚሁም ክርስቶስንና ደቀ መዛሙርቱንም ሲከሷቸው ለእግዚአብሔር እንደሚሟገቱ እምነት ነበራቸው። ዛሬ የሚታዩ ሃይማኖታዊ ሕግ-አጥቂዎች ምንኛ ፈሪሳውያንን ይመስላሉ!

ኢየሱስ ወደ ነቢይ፥ ካህንና ንጉሥ እንዳመለከተ ልብ በል፤ እርሱም ነቢይ፥ ካህንና ንጉሥ ነውና። እንዲሁም ደግሞ በሚከተለው መልኩ ያስቀመጣቸውን ሦስት «ዐበይት» ዐረፍተ ነገሮች አስተውል:- በካህንነቱ እርሱ «ከመቅደስ ይበልጣል» (ቁ. 6)፤ በነቢይነቱ «ከዮናስ ይበልጣል» (ቁ. 41)፤ በንጉሥነቱም «ከሰሎሞን ይበልጣል» (ቁ. 42)።

ኢየሱስ «የሰንበት ጌታ» እንደሆነ ሲናገር ሰንበትን የመሠረተው እግዚአብሔር እንደመሆኑ (ዘፍጥ. 2:1-3)፤ ከእግዚአብሔር ጋር እኩል እንደሆነ እያረጋገጠ ነበር። ከዚያም ሽባውን ሰው በመፈወስ የዚህን አባባል እውነትነት አረጋግጧል። የሃይማኖት መሪዎች ግን በዚህ ሰውና በአካለ-ሰንኩለንቱ በመጠቀም ኢየሱስን መክሰሳቸው የሚያሳዝን ነው። ጌታ ግን ዛቻቸውን አልፈራም ነበር። እንዳውም በሰንበት ቀን (ወይም በሌላ በማንኛውም ቀን) መልካምን ማድረግ ሲቻል አለማድረጉ ራሱ ክፋትን ከመፈጸም ተለይቶ የሚታይ አልነበረም። ኢየሱስ አንድ ገበሬ ለከብቶቹ እንክብካቤ የሚያደርግ ከሆነ እኛስ በእግዚአብሔር አምላል ለተፈጠረው ሰው እንክብካቤ ማድረግ የለብንምን? በማለት ሞገታቸው።

እነርሱም ለዚህ ሆነ ተብሎ ለተሰነዘረ ፈታኝ መግት የግድያ ሤራ አሤሩ። ሽባውን በፈወሰ ጊዜ እግዚአብሔርን እንደተሳደበ በማስመሰልና (ማቴ. 9:1-8)፤ ከማቴዎስ ወዳጆች ጋር በተመገበ ጊዜ ደግሞ ከኃጢአተኞች እንዳልተለየ በመግለጽ ከሰሱት (ማቴ. 9:11-13)። ይሁንና ከሁሉም የባሰው ክስ ግን የአሁኑ ነበር። የእግዚአብሔርን ሕግ ሆነ ብሎ ተላልፏል። እሸት በመቅጠፍና ሰው በመፈወስ በሰንበት ቀን ሥራ ሠርቷል።

ጌታችን ለጥላቻቸው ምላሽ የሰጠው ከእነርሱ ይቅርብኝ በማለት ነበር። ጠላቶቹን ይት ለፊት አልተዋጋቸውም፤ ዳሩ ግን በኢሳይያስ 42:1-4 ውስጥ የተጠቀሰውን ትንቢት ፈጸመ። ጠላቶቹ የተሰባበሩ ሸንበቆዎችና የሚጤሱ የጧፍ ክሮች ብቻ ነበሩ። አሕዛብ ሁለት ጊዜ መጠቀሳቸውን ልብ በል፤ ይህም እስራኤል ንጉሥዋን እንደማትፈልገውና መንግሥቱም ወደ አሕዛብ እንደሚተላለፍ ያመለክታል።

ጌታችን በዚህ ነጥብ ላይ ስፍራውን ለቆ መሄዱ ከማቴዎስ 14-20 የተጠቀሰውን «የዕረፍት» ጊዜ የሚያመለክት ነው። ኢየሱስ በዚህ ጊዜ፡ «በመለኮታዊ የጊዜ ሰሌዳ» ላይ ለመቆየትና ለመሰቀል ሲል ከጠላቶቹ ጋር ቀጥተኛ ግጭት ማድረጉን አቁሟል። እንዲሁም ደግሞ፡ ደቀ መዛሙርቱን በማስተማር ለስቅለቱ አዘጋጅቷቸዋል።

በሥልጣኑ ላይ የተነሣ ዓመፅ (12:22-37)

ክሱ (12:22-24)፡- ወደ ኢየሱስ ያመጡት ሰውየ ዓይነ-ስውር፡ ዲዳና በአጋንንት የተያዘ በመሆኑ በሚያሳዝን ሁኔታ ላይ ነበር። ኢየሱስ ሰውየውን ከዚህ ሁሉ አበሳ ገላገለው፤ ይህም ፈሪሳውያን ሊያደርጉት የማይችሉት ነገር ነበር። ክሳቸውም ኢየሱስ የሚሠራው በሰይጣን ኃይል እንጂ በእግዚአብሔር አይደለም የሚል ነበር። ኒቆዲሞስ ኢየሱስ ስለፈጸማቸው ተአምራት ካቀረበው የግምገማ አሳብ ጋር አልተስማሙም ነበር (ዮሐ. 3:2)።

መልሱ (12:25-30)፡- ኢየሱስ ክሳቸው መሠረተ-ቢስ እንደሆነ ያስገነዝባቸዋል። ሰይጣን ከራሱ ጋር የሚዋጋው ለምን ይሆን? ኢየሱስ ሰይጣን የዚህ ዘመን ገዢ እንደመሆኑ፡ መንግሥት እንዳለው ገልጾአል (ማቴ. 4:8-9፤ ዮሐ. 12:31)። እንዲሁም ደግሞ ሰይጣን «ቤት» እንዳለው አመልክቷል፤ ይህ ምናልባት በአጋንንት የተያዘውን የሰው አካል የሚያመለክት ይሆናል (12:43-44 ተመልከት)። ሰይጣን የራሱን አጋንንታዊ ረዳቶች የሚያወጣ ከሆነ ራሱን መቃወሙ ነው፤ መንግሥቱንም በማፈራረስ ቤቱን ያፈርሳል።

ዳሩ ግን ከሳሾቹ ይህን ሐቅ ለማስተዋል ካለመቻላቸውም፡ ከራሳቸው አመለካከት አንጻር እንኳ ያቀረቡት ክስ መሠረተ-ቢስ ነበር። እርግጥ ሙሉ በሙሉ ባይሆንም ለስኬታማነት የበቁ የአይሁድ አጋንንት አውጪዎች ነበሩ (ዮሐዋ. 19:13-16 ተመልከት)። ጥያቄው ግን አጋንንት ያወጡ የነበሩት በማን ኃይል ነበር? የሚል ይሆናል። በሰይጣን ኃይል ከሆነ ከዲያብሎስ ጋር ይተባበሩ ነበር ማለት ነው! በእርግጥ፤ ወደዚህ መደምደሚያ የሚደርስ ፈሪሳዊ አይኖርም።

ኢየሱስ አጋንንትን ሊያወጣ የቻለው በመጀመሪያ ደረጃ የአጋንንት አለቃ የሆነውን ሰይጣንን ስላሸነፈ ነው። ኢየሱስ ወደ ሰይጣን መንግሥት በመዝለቅ ድል ነሣው፤ ምርኮንም ማረከ። ድሉም የተገኘው በእግዚአብሔር መንፈስ («በእግዚአብሔር ጣት» ሉቃስ 11:20) እንጂ በክፉው ኃይል እርዳታ አይደለም። ይህም ማለት እግዚአብሔር በሰይጣን ላይ አሸናፊ ነው ማለት ነው፤ በመሆኑም ሰዎች ከማን ጉን እንደሚቆሙ መወሰን ይኖርባቸዋል። ምንም ዓይነት የማምታታት ተግባር ሊፈጸም አይችልም ። ወይም የእግዚአብሔር ወገን ነን - አሊያም የእግዚአብሔር ጠላቶች ነን።

ማስጠንቀቂያ (12:31-37)፡- ኢየሱስ ከአፋቸው የሚወጣው ቃል በልባቸው ያለውን ክፉ አሳብ እንደሚያጋልጠው በመግለጽ አስጠንቀቃቸው። በመንፈስ ቅዱስ ላይ የሚፈጸም ኃጢአት የንግግር ጉዳይ አይደለም፤ ቃላቱ ኃጢአት ከነገሠበት ልብ የፈለቁ «ፍሬዎች» ብቻ ናቸው። ከልብ ውስጥ የተጠራቀመው መልካም መዝገብ ከሆነ ያ መልካም መዝገብ በከንፈር አማካኝነት ይወጣና ለሌሎች መልካምን ያደርጋል። ዳሩ ግን ከልብ ውስጥ የተጠራቀመው ክፉ መዝገብ ከሆነ ያ ክፉ መዝገብ በከንፈር አማካኝነት ይገነፍልና ተናጋሪውንም ሆነ አድማጮቹን ይጎዳቸዋል።

ይሁንና «በመንፈስ ቅዱስ ላይ» የሚፈጸም የክፉው ኃጢአት የትኛው ነው? በዛሬውስ ጊዜ ሊፈጸም ይችላል? ከሆነስ እንዴት ነው የሚፈጸመው? እግዚአብሔር በወልድ ላይ የሚሰነዘሩትን ክፉ ቃላት ይቅር እንደሚልና ዳሩ ግን በመንፈስ ቅዱስ ላይ የሚሰነዘሩትን ይቅር እንደማይል ጌታችን አስተምሮናል። ታዲያ ይህ ማለት መንፈስ ቅዱስ የእግዚአብሔር ልጅ ከሆነው ከኢየሱስ ክርስቶስ ይበልጥ አስፈላጊ ነው ማለት ይሆን? በእርግጥ አይደለም! ብዙውን ጊዜ የእግዚአብሔር ወይም የኢየሱስ ክርስቶስ ስም በስድብ ሲነሣ እንሰማለን፤ ዳሩ ግን የመንፈስ ቅዱስ ስም በዚህ መልኩ ሲነሣ እምብዛም አይሰማም። እግዚአብሔር በልጁ ላይ የሚሰነዘሩትን ክፉ ቃላት ይቅር የሚለውና በመንፈስ ቅዱስ ላይ የሚሰነዘሩትን ቃላት ይቅር የማይለው እንዴት ነው?

ይህ ሁኔታ በዚህ መልኩ ተቀባይነት የነበረው ኢየሱስ በምድር ላይ ያገለግል ለነበረባቸው ጊዜያት ብቻ ይመስላል። ኢየሱስ ከሌላ ከማንኛውም አይሁዳዊ ሰው የተለየ አልመሰለም (ኢሳ. 53:2)። ኢየሱስ በምድር ላይ ሳለ በእርሱ ላይ ክፉ ቃል መናገር ይቅር ሊባል የሚችልበት ዕድል ነበር። ዳሩ ግን የእግዚአብሔር መንፈስ ኢየሱስ እርሱ ክርስቶስ [መሢሕ] እንደሆነና በሕይወትም እንደሚገኝ ለማረጋገጥ

በዕለተ-ጳንጠቆስጤ ከወረደ በኋላ፥ ምስክርነቱን አሻፈረኝ ማለት ይግባኝ የሌለው የመጨረሻ ጉዳይ ሆነ። የሚከተለው ነገር ቢኖር ፍርድ ብቻ ነው።

መሪዎቹ መጥምቁ የሐንስን አንቀበልም ሲሉ የላከውን አብን አንቀበልም ማለታቸው ነበር። ኢየሱስን አንቀበልም ሲሉ ደግሞ ወልድን አንቀበልም ማለታቸው ነበር። ይሁንና የሐዋርያትን አገልግሎት ሲያገሉ መንፈስ ቅዱስን አግልለዋል፤ ለመጨረሻውም ፍርድ የሚያበቃቸው ይህ ድፍረታቸው ነው። ከእርሱ በላይ የሆነ ሌላ ምስክር የለም። በመሆኑም እንዲህ ዓይነት ኃጢአት ሊሰረይ አይችልም።

በቁጥር 36 «ከንቱ ነገር [ቃል]» የሚለው ሐረግ «ምንም ነገር የማይፈይዱ ቃላት» የሚል ትርጉም ይኖረዋል። እግዚአብሔር «ቀላሏን ቃላትንን» የሚፈርድባት ከሆነ፥ ሆን ብለን በምንናገራቸው ቃላትስ የቱን ያህል የከበደ ፍርድ ይጠብቀን ይሆን? እውነተኛው ባሕርያችን የሚገለጸው ለአንደበታችን ገደብ ሳናደርግለት በምንወያይበት ጊዜ ነው።

ዛሬ «የማይሰረይ ኃጢአት» አለን? አዎ! ኢየሱስ ክርስቶስን ጨርሶ አለመቀበል የማይሰረይ ኃጢአት ነው። ኢየሱስ፡- ዝሙት፥ መግደል፥ ስድብና ሌሎችም ኃጢአቶች ሁሉ (ቁ. 31) ሊሰረዩ እንደሚችሉ ግልጽ አድርጓል። ይሁንና እግዚአብሔር ልጁን አንቀበልም ያሉትን ይቅር አይላቸውም። ስለ ኢየሱስ የሚመሰክረው (ዮሐ. 15:26) እና ወደ ደኅንነት ያልመጣውን ኃጢአተኛ የሚወቅሰው (ዮሐ. 16:7-11) መንፈስ ቅዱስ ነው።

በሰብእናው ላይ የተነሣ ዓመፅ (12:38-50)

«አይሁድ ምልክት ይሻሉ» (1ኛ ቆሮ. 1:22)፡- ምልክትን መሻት ያለማመን ምልክት ነው። መሢሕነቱን ለማረጋገጥ የተለያዩ ተአምራትን በማድረግ እንዲያሳያቸው ፈለጉ። ሆኖም በየጊዜው ካሳያቸው ሌላ ምን ዓይነት ተጨማሪ ማረጋገጫ ሊሰጣቸው እንደሚችል ስናስብ ሁኔታቸው ይገርመናል። የገዛ ቅዱሳት መጻሕፍታቸውን ቢመረምሩና ሕይወቱንም በእውነተኛነት ቢገመግሙ ኖሮ፥ «ይህ የእግዚአብሔር ልጅ ነው» ብለው ባመኑም ነበር። ለኢየሱስ ግን እነርሱ ስለጠየቁት ብቻ ምልክት መስጠቱ ተገቢ አይሆንም ነበር። ይህንን ቢያደርግ ኖሮ፥ ከእምነት ለራቀው ጥያቄያቸው ሁሉ ምላሽ መስጠቱ ስለሆነ የእምነት መመዘኛዎችን እንዲያወጡ በር ይከፍትላቸው ነበር። ደግሞም ምንም ዓይነት ተአምር ቢያደርግ ሊያረካቸው እንደማይችል የታወቀ ነበር።

ኢየሱስ ለጥያቄያቸው ሦስት ምላሾችን ሰጠ።

ታሪካቸውን ከለሰላቸው (12:39-42)፡- ነቢዩ ዮናስ ለአሕዛብ የተላከ ነቢይ ሲሆን፤ የሳባ ንግሥት ደግሞ አይሁዳዊውን ንጉሥ ሰሎሞን ለመጉብኘት የመጣች የአሕዛብ ሴት ነበረች (2ኛ ዜና. 9:1-12)። በአይሁዳውያንና በአሕዛብ መካከል ከነበረው የጥላቻ መራርነት የተነሣ ይህ የአሕዛብ መጠቀስ ፈሪሳውያንን በንዴት ሳያሳርራቸው አልቀረም። ይሁንና ኢየሱስ ወይም ማቴዎስ አሕዛብን የጠቀሰባቸውን ሌሎች አጋጣሚዎችም ተመልክተናል።

ዮናስ (በዓሣ ነባሪው ሆኖ ውስጥ) ሞት፤ ቀብርና ትንሣኤን ስላለፈ ለነነዌ ሰዎች ምልክት ነበር። እንደዚሁም ኢየሱስ ለሕዝቡ የሚሰጠው ብቸኛ ምልክት ሞት፤ ቀብርና ትንሣኤ ነበር። በሐዋርያት ሥራ ውስጥ በመጀመርያዎቹ ሰባት ምዕራፎች ውስጥ የሚገኙ መልእክቶች የተመሠረቱት በክርስቶስ ትንሣኤ ላይ እንጂ በመስቀል ሞቱ ላይ አይደለም። በዚያን ዘመን የነበሩ አይሁዶች ኢየሱስ እንደሞተ ያምኑ ነበር፤ ዋንኛው የውይይት ርእስ ይኸው ነበርና (ሉቃስ 24:18)። ሕያውነቱን ግን ይጠራጠሩ ነበር (ማቴ. 28:11-15)። በሐዋርያት ሥራ 2-7 መንፈስ ቅዱስ ለሕዝቡ የኢየሱስን ሕያውነት የሚያረጋግጥ የተትረፈረፈ ምስክርነት ሰጠ። የፈለጉት ብቸኛው ምልክት ይኸው ነበር።

ኢየሱስ በብዙ መንገዶች ከዮናስ ይበልጥ ነበር። ዮናስ ሰብአዊ ባሕርይን ብቻ ስለተላበሰ ኢየሱስ በእግዚአብሔር ልጅነቱ ይበልጠው ነበር። ዮናስ እግዚአብሔርን ባለመታዘዙና ቅጣትንም ስለተቀበለ ኢየሱስ በታዛዥነቱ ይበልጠው ነበር። የዮናስ «መቃብር» የዓሣ ነባሪው ሆኖ ሲሆን ኢየሱስ ግን እውነተኛውን ሞት ሞቷል። ኢየሱስ በራሱ ኃይል ከሙታን ተነሥቷል። ዮናስ ያገለገለው አንዲቱን ከተማ ሲሆን ኢየሱስ ሕይወቱን ለመላው ዓለም ሰጥቷል። ዮናስ የነነዌን ሰዎች ስላልወደደና እንዲሞቱም ስለፈለገ በመሠረቱ ኢየሱስ በፍቅሩም ይበልጠው ነበር። የዮናስ መልእክት ነነዌን ከፍርድ አድኗታል፤ ዮናስ የእግዚአብሔር ቁጣ መልእክተኛ ሲሆን የኢየሱስ መልእክት ግን የጸጋና የደንገንነት ነበር። ክርስቶስን በምንታመንበት ጊዜ ከፍርድ መዳን ብቻ ሳይሆን፤ ነገር ግን ዘላለማዊና የተትረፈረፈ ሕይወትም እናገኛለን።

እንዲሁም ኢየሱስ በጥበቡ፤ በባለጸግነቱና በሥራው ሁሉ ከሰሎሞን ይበልጥ ነበር። የሳባ ንግሥት በሰሎሞን መንግሥት ውስጥ በተመለከተችው ነገር ነፍሷ እስከሚመነጠቅ ድረስ ተደንቃ ነበር፤ ዳሩ ግን በእግዚአብሔር መንግሥት ውስጥ በክርስቶስ አማካኝነት የሚጠብቀን ክብር ከሰሎሞን ይልቅ በእጅጉ ይበልጣል። በክርስቶስ ማዕድ ላይ

ተቀምጦ ቃሎቹን መስማትና የበረከቶቹ ተካፋይ መሆን በጊዜው በዓለም ላይ ተወዳዳሪ ያልነበረውን የሰሎሞንን መንግሥት ከመጎብኘትና ከማድነቅ በላቀና በመጠቀሙ ሁኔታ እርካታን ያገኛል።

ከዚህ ታሪካዊ ትምህርት በስተጀርባ የሚገኘው መልእክት የሚከተለው ነው፡- የነበዌ ዜጎች የዮናስን ስብከት ሰምተው ንስሐ ስለገቡ በእስራኤል መሪዎች ላይ ይመሰክራሉ። የላባ ንግሥትም የሰሎሞንን የጥበብ ቃል ለመስማት ረዥም ርቀት ተጉዛ ስለመጣችና ዳሩ ግን የአይሁድ መሪዎች በመካከላቸው የነበረውን የክርስቶስን ጥበብ ለመስማት ስላልፈለጉ ትመሰክርባቸዋለች! ጠቀሜታው ሲበዛ ፍርዱም በዚያው ልክ ይበዛል። በእስራኤል ታሪክ ውስጥ ተደጋግሞ የሚታየው አሳዛኝ ገፅታ ሕዝቡ ነፃ የሚያወጡትን መሪዎች በመጀመሪያ ጊዜ አለመቀበሉና ዳሩ ግን በሁለተኛው ጊዜ መቀበሉ ነው። ይህም በዮሴፍ፣ በሙሴ፣ በዳዊትና በነቢያት (ማቴ. 23:29)፣ ብሎም በኢየሱስ ክርስቶስ ላይ ደርሷል።

ልባቸውን ከፈተላቸው (12:43-45)፡- እነዚህን ቁጥሮች ከማቴዎስ 12:24-29 ጋር ማዛመድ አለብን። የሰይጣን «ቤት» በአጋንንት የተያዘው የሰው ሰውነት ሲሆን፣ አጋንንት ዕረፍት የሌላቸውና የሚቀመጡባቸውን የተለያዩ ሰዎች አካላት በየጊዜው የሚመሩ ናቸው (8:23-31)። ጋኔት እንደወጣለት ሰውየው የተሻለ ሕይወት ያገኘ ቢመስልም፣ ሕይወቱ ግን አሁንም ባዶ ነው። ጋኔት ተመልሶ ሲመጣ ሌሎችን ጨምሮ ስለሚመጣ የሰውየው ሕይወት በአሳዛኝ ሁኔታ ያከትማል።

በቀዳሚነት የሚመለከተው ይህ መልእክት ለእስራኤል ሕዝብ፣ በተለይም ኢየሱስ በምድር ላይ በሚያገለግልበት ጊዜ ለነበረው ሕዝብ ነው። ሕዝቡ በብሉይ ኪዳን ዘመን ለቅሥፈት ከዳረጋቸው የአምልኮተ-ጣዖት ጋኔን ነፃ ወጥተዋል። ይሁንና ተሐድሶው በቂ አልነበረም። ለምን ቢባል፣ ተሐድሶ ያነጻል እንጂ ሙላትን አያመጣም። ሕዝቡ አዳኙን መቀበልና በመንፈሳዊ ሕይወት መሞላት ነበረበት። ዳሩ ግን ሕዝቡ ወደ ዳር ስለ ገፋው ፍጻሜው ጥፋት ሆነ።

በዚህ ስፍራ ከሕይወታችን ጋር የምናዛምደው ጠቃሚ እውነት አለ። ቤትን ማጽዳት ብቻውን በቂ አይደለም፤ ዳሩ ግን በቤቱ ውስጥ የሚኖርበትን ትክክለኛውን ሰው መምረጥ አለብን። ፈሪሳውያን «በቤታቸው መንጻት» ቢኩራሩም ልባቸው ባዶ ነበር። ክርስቶስን ወደ ልብ የማስገባቱ የዳግም ልደት ክንውን እስከሌለ ድረስ፣ ባዶ ሃይማኖት ወይም ተሐድሶ ሊያድን አይችልም (ራእይ 3:20 ተመልከት)።

አክብሮታቸውን አልተቀበለም (12:46-50)። የጌታችን ምድራዊ ቤተሰብ እንኳ እርሱን ወይም አገልግሎቱን ሙሉ በሙሉ አልተረዳውም ነበር (ዮሐ. 7:1-5)። ከወዳጆቹ አንዳንዶቹም እንዳበደ መሰላቸው (ማር. 3:21)። ዳሩ ግን ኢየሱስ ከሰዎች ዘንድ የሚመጣውን አክብሮት

አልፈለገም። ሥጋዊ ቤተሰቡን ቢያከብርም በእግዚአብሔር ቤተሰብ ላይ ያተኩር ነበር።

«ሁሉም» (ቁ. 50) በሚለው ቃል ጌታ እንዴት እንደተጠቀመ ልብ በል። ይህም ሁሉም በእርሱ እንዲታመኑ ካበረታታበት ከማቴዎስ 11:28-30 ግሩም ጥሪ ጋር ይዛመዳል። ሕዝቡ ባይቀበለውም፤ ከሕዝቡ እና ከአሕዛብ መካከል የተወሰኑ ግለሰቦች ሊታመኑበት ይችሉ ነበር። ነገር ግን ተስፋ የተገባላት መንግሥት ምን ይደርስባት ይሆን?

የንጉሡ ምሥጢሮች

ማቴዎስ 13

ይህ ምዕራፍ በኢየሱስ አገልግሎት ውስጥ የነበሩትን የቀውጢ ቀን ከሥተቶች ይዘግባል። ይህም እያደገ የሚሄደው የሃይማኖት መሪዎች ተቃውሞ ወደ ስቅለቱ እንደሚያመራ ያውቀው ነበርና ይህንኑ ሐቅ ለደቀ መዛሙርቱ መግለጽ ነበረበት። ዳሩ ግን ሊያነሡት የሚችሉት ምክንያታዊው ጥያቄ «ስንሰብክለት የነበረው የመንግሥት ጉዳይስ እንዴት ነው?» የሚል ሊሆን ይችላል። ጥያቄው በነዚህ ተከታታይ ምሳሌዎች ውስጥ ምላሽ ተሰጥቶታል። በመሆኑም፤ በመጀመሪያ ስለ መንግሥቱ፤ በኋላ ደግሞ ስለመሰቀሉ በርካታ እውነቶችን ገልጸዋል።

የጌታችን የምሳሌዎች አጠቃቀሙ ደቀ-መዛሙርቱን ግራ አጋብቷቸዋል። ከዚህ በፊት በትምህርቱ መሀል አንዳንድ ምሳሌዎችን የተጠቀመ ቢሆንም፤ በዚያን ዕለት ሰባት ተከታታይነትና ተያያዥነት ያላቸውን ምሳሌዎች አቅርቦላቸዋል፤ ከዚያም ስምንተኛውን አከለ። «ምሳሌ» ማለት «ጌን ለጌን ማስቀመጥ» ማለት ነው። በመሆኑም ምሳሌ ትምህርቱን ግልጽ ለማድረግ፤ ከሌላ ነገር ጋር በተዛምዶ የሚነገር ታሪክ፤ ወይም የማወዳደርያ አሳብ ነው። ዳሩ ግን እነዚህ ተራ ምሳሌዎች አልነበሩምና ኢየሱስ «የመንግሥተ ሰማይ ምሥጢራት» (13: 11) በማለት ጠርቷቸዋል። በአዲስ ኪዳን ውስጥ «ምሥጢር» በመለኮታዊ መገለጥ ብቻ የሚታወቅ መንፈሳዊ እውነት ነው። ይህም «በውስጣቸው» ከጌታ ተምረው ለሚጠብቁ ሰዎች ብቻ የሚገለጽ «የተለየ ሰውር ነገር» ነው።

በእነዚህ ተከታታይ ምሳሌዎች አማካይነት ኢየሱስ የወንጌሉን በዓለም ላይ የመስፋፋት ሁኔታ አስመልክቶ በግልጽ ተናግሯል። እስራኤል እርሱን እንደ ንጉሥ ተቀብላ ቢሆን ኖሮ በረከቶቹ ከእስራኤል እየፈለቁ ወደ ዓለም ዳርቻ ሁሉ በደረሱም ነበር። ዳሩ ግን ሕዝቡ ስላልተቀበለው እግዚአብሔር በምድር ላይ አዲስ መርሐ-ግብር ማዋቀር ነበረበት። በእነዚህ ምሳሌዎች ውስጥ እንደተገለጸው፤ በአሁኑ ጊዜ «የሰማይ መንግሥት» የእውነትና የሐሰት፤ የመልካምና የክፉ ቅይጥ ነች። ለንጉሡ ታማኞች እንዲሆኑ የሚናገሩ «ክርስቲያን ሕዝቦች» ቢኖሩም፤ ዳሩ ግን ከንጉሡ መመሪያዎች ጋር የማይዛመዱ በርካታ ግድፈቶች ይገኙባቸዋል።

ኢየሱስ በምሳሌዎች ያስተማረው ለምንድን ነው? ሁለት ምክንያቶች ቀርበዋል፤ አንደኛው፡ ሕዝቡ ትምህርቱን ለመረዳት እጅግ ዘንምተኛ መሆኑ (13:10-17) ሲሆን፤ ሌላው፡ በመዝሙር (78):2 (13:34-35) ላይ አስቀድሞ የተተነበየ በመሆኑ ነው። ኢየሱስ በምሳሌ ያስተማረው ሕዝቡን ግራ ለማጋባት ወይም ለመኮነን ሳይሆን፤ በአንጻሩ ፍላጎታቸውን ለማነሣሣትና ጉጉታቸውን ለመቀስቀስ ነበር። እነዚህ ምሳሌዎች የሚታመንና የሚመረምር ልብ ላላቸው ሰዎች ብርሃንን ሲለግሱ፤ ዱግን ለግዴለሾችና ንስሐ ለማይገቡት ደግሞ ጨለማን ያወርሳሉ።

ሰባቱ ምሳሌዎች ለዚህ ዘመን «የመንግሥተ ሰማያት» መንፈሳዊ ትርጉም ምን እንደሆነ ይገልጻልናል። በእነዚህም ውስጥ ሦስት የመንፈሳዊ ዕድገት ደረጃዎችን እንመለከታለን።

የመንግሥቱ ጅማሬ (13:1-9፤ 18-23)

የዘረው ምሳሌ «መንግሥተ ሰማያት ... ትመስላለች» በሚል ዐረፍተ ነገር አይጀምርም፤ ለዚህም ምክንያቱ መላው ምሳሌ መንግሥተ ሰማያት እንዴት እንደምትጀምር ስለሚገልጽ ነው። ይኸውም አጀማመሯ በቅድሚያ ቃሉን በመስበክ፤ ማለትም ዘሩን በሰዎች ልብ ውስጥ በመትከል ነው። «እስኪ ይህን አሳብ በአንተ አእምሮ ውስጥ ላስቀምጠው (ልትከለው)» ስንል የዚህ ምሳሌ ዓይነት አሳብ መግለጻችን ነው። ዘሩ የእግዚአብሔርን ቃል፤ የተለያዩ የመሬት ዓይነቶች ደግሞ የሰዎችን የተለያዩ ልቦች ሲያመለክቱ፤ እንደዚሁም የተለያዩት ውጤቶች ሰዎች ለእግዚአብሔር ቃል የሚሰጧቸውን የተለያዩ ምላሾች ያሳያሉ። ኢየሱስ ይህንን ምሳሌ ስላብራራው ስለ ትርጉሙ ምንም ዓይነት ጥርጣሬ አይገባንም።

የእግዚአብሔር ቃል ከዘር ጋር ለምን ይዛመዳል? ምክንያቱም ቃሉ «ሕያውና የሚሠራ» በመሆኑ ነው (ዕብ. 4:12)። ከሰዎች ቃላት በተቃራኒ የእግዚአብሔር ቃል በውስጡ ሕይወት አለው፤ ያም ሕይወት ወደሚያምኑት ሰዎች ሊዛመት ይችላል። የእግዚአብሔር እውነት በልባችን ውስጥ ሥር ሊሰድ፤ ሊያድግና ፍሬ ሊያፈራ ይገባል። የዘሩ ከአራት እጅ ሦስቱ ፍሬ አለማፍራቱን መገንዘብ በእጅጉ የሚያሳዝን ነገር ነው። ኢየሱስ ቃሉ የሚናቅበትን ሁኔታ እንጂ የታላቁን መከር ጊዜ አብራርቶ አልገለጸም። አብዛኛዎቹ ቃሉን ከልባቸው ተቀብለው ፍሬ እንደማያፈሩ ያውቅ ስለነበር በተከተለው «ታላቅ ጭፍራ» አልተደነቀም ነበር።

ፍሬ የእውነተኛ ደኅንነት ማረጋገጫ ሲሆን (ማቴ. 7:16)፤ ይህም ቅድስናን (ሮሜ 6:22)፤ ክርስቲያናዊ ባሕርይን (ገላ. 5:22-23)፤

መልካም ሥራን (ቂላ. 1:10)፤ ሌሎችን ወደ ክርስቶስ ማምጣትን (ሮሜ 1:13)፤ ያለንን ለሌሎች ማጋራትን (ሮሜ 15:25-28) እና እግዚአብሔርን ማመስገንን (ዕብ. 13:15) ያጠቃልላል። አንድ ተክል ፍሬ እንዲያፈራ ከተፍለገ ሥሩ ወደ መሬት ሊጠልቅና የፀሐይን ብርሃን ሊያገኝ ይገባል።

በምሳሌው ውስጥ የተጠቀሰችው ፀሐይዋ ከቃሉ ሳቢያ የሚመጣውን ስደት ታመለክታለች። ስደት የአማኞችን ዕድገት ለማፋጠን ይረዳል። ይሁንና የፀሐይ ብርሃኑ ሥር የሌለውን ተክል ያጠወልገዋል። አንዳንድ አማኞች ለምን እንደማይጸኑ ከዚህ እንረዳለን፡- እምነታቸው ልል፤ መረዳታቸው ደካማ፤ ውሳኔያቸውም ከእውነትነት የራቀ በመሆኑ ነው። «ማመን» ወደ መዳን ላያደርስ ይችላል (ዮሐ. 2:23-25)። በሕይወት ውስጥ ፍሬ እስከሌለ ድረስ ከልብም ውስጥ የሚያድን እምነት ሊኖር አይችልም።

በማቴዎስ 13 ውስጥ «መስማት» የሚለው ቃል 19 ጊዜ ተጽፎ ይገኛል። የዘረው ምሳሌ በመጀመሪያዎቹ ሦስት ወንጌላት ውስጥ የተጠቀሰ ሲሆን በእያንዳንዱ ወንጌል ውስጥ የተሰጠው የማጠቃለያ ምክር የተለያየ ነው። «እምነት ከመስማት ነው መስማትም በእግዚአብሔር ቃል ነው» (ሮሜ 10:17)፤ ስለሆነም፤ የእግዚአብሔርን ቃል መስማታችን ወሳኝ ሚና አለው። ኢየሱስ፤ «የሚሰማ ጆሮ ያለው ይሰማ» (ማቴ. 13:9)፤ «ምን እንድትሰሙ ተጠበቁ» (ማር. 4:24)፤ እንዲሁም፤ «እንዴት እንድትሰሙ ተጠበቁ» (ሉቃስ 8:18) ብሏል።

በመንግሥቱ ላይ የተነሣው ተቃውሞ (13:24-43)

ሰይጣን የእግዚአብሔርን ልቃ ከሰዎች ልብ በመንጠቅ የእግዚአብሔርን መንግሥት ይቃወማል (13:4፤19)። በዚህም በኩል ሳይሳካለት ሲቀር በሌሎች መንገዶቹ የእግዚአብሔርን ሥራ ይቃወማል። እነዚህ ሦስት ምሳሌዎች ሰይጣን በመጀመሪያ ደረጃ የእግዚአብሔርን ሥራ አስመስሎ ለማቅረብ እንደሚሞክር ይገልጻሉ፡- ሐሰተኛ ክርስቲያኖችን ይተክላል፤ ሐሰተኛ ዕድገትን ያበረታታል፤ ብሎም ሐሰተኛ ትምህርትን ያስፋፋል።

እንክርዳዶች-የውሸት ክርስቲያኖች (13:24-30፤ 36-43)፡- ሰይጣን ተክሎችን (እውነተኞች ክርስቲያኖችን) ሊነቅል ስለማይችል በእውነተኞቹ መካከል ሐሰተኛ ክርስቲያኖችን ይተክላል። በዚህ ምሳሌ ውስጥ መልካሙ ዘር የእግዚአብሔር ቃል ሳይሆን ቃሉን በመታመን የተለወጡ ሰዎች ናቸው። እርሻው የሰው ልብ ሳይሆን ዓለምን የሚያመለክት ነው። ክርስቶስ ፍሬ ያፈሩ ዘንድ እውነተኛ አማኞችን

በተለያዩ ስፍራ ይዘራል (ዮሐ. 12:23-26)። ይሁንና ክርስቶስ እውነተኛ ክርስቲያኖችን ቢዘራም ሰይጣንም ወደ እርሻው ጎራ በማለት የማስመለያ ዘር ይዘራል።

ከሰይጣን የማስመለያ ዘዴዎች መጠንቀቅ አለብን። እርሱ የማስመለል ወንጌል የሚቀበሉ (ገላ. 1:6-9) አስመሳይ ክርስቲያኖች አሉት (2ኛ ቆሮ. 11:26)። ሰይጣን አስመሳይ ጽድቅ ለማስፋፋት ይጥራል (ሮሜ 10:1-3)፤ አስመሳይ ቤተ ክርስቲያንም አለው (ራእይ 2:9)። በዘመኑ መጨረሻም አስመሳይ ክርስቶስን (ሐሳዊ-መሢሕን) ያዘጋጃል (2ኛ ተሰ. 2:1-12)።

በተጨማሪም የሰይጣን አገልጋዮች ወደ እውነተኛ ኅብረት እንዳይደርሱና አደጋ እንዳያስከትሉ (2ኛ ጴጥ. 2፤ 1ኛ ዮሐ. 4:1-6) ለማረጋገጥ ነቅተን መጠበቅ አለብን። ሰይጣን ሥራውን የሚያጠጥፈው የእግዚአብሔር ሰዎች ሲያንቀላፉ ነው። የእኛም ድርሻ መሆን የሚገባው ሐሰት የሆነውን ነቅሎ መጣል ሳይሆን፤ እውነት የሆነውን መትከል ነው። (ይህ ግን በአጥቢያ ቤተ ክርስቲያን ውስጥ የሚደረገውን የሥነ-ሥርዓት እርምጃን አይመለከትም።) እኛ ወንጌላውያን ነን እንጂ ሐሰተኞቹን ሰዎች (እንክርዳዶቹን) ለይተን በማውጣት ሥራ ላይ የተሰማራን ሰላዮች አይደለንም። ሰይጣንን መቃወምና ውሸቶቹን ማጋለጥ ቢኖርብንም የእግዚአብሔርን ቃል መዝራትና በተከልንበትም ስፍራ ፍሬ ማፍራት አለብን።

የእንክርዳዶቹ ዕጣ-ፈንታስ ምን ይሆን? በመጨረሻ እግዚአብሔር ሰብስቦ ያቃጥላቸዋል። ይህም «የነዶ እስር» አንድነትን ለመፍጠር በሚሰባሰቡት ሃይማኖታዊ ድርጅቶች አማካይነት መከሰቱን መገንዘቡ በእጅጉ አስገራሚ ነው። በእውነተኛ ክርስቲያኖች መካከል የሚፈጸም መንፈሳዊ አንድነት አንድ ነገር ሲሆን፤ ክርስቲያኖች ነን በሚሉ ሐሰተኞች መካከል የሚደረገው አስመሳይነት ደግሞ ፍጹም ሌላ ነገር ነው። ዛሬ ሐሰትን ከእውነት መለየቱ አዳጋች ነው፤ በመጨረሻው ዘመን ግን መላእክት የሚለዩት ይሆናል።

የሰናፍጭ ቅንጣት - የውሸት ዕድገት (13:31-32)፡-

በምሥራቃውያን ባህል፤ የሰናፍጭ ቅንጣት ትንሽና እርባና የሌለውን ነገር ያመለክታል። የሰናፍጭ ቅንጣት ትልቅ ተክል የሚያስገኝ ይሁን እንጂ «ዛፍ»ን ያስገኛል ለማለት አይቻልም። ይሁንና፤ ተክሉ ወፎችን ከቅርንጫፎቹ ላይ የማስቀመጥ ብቃት አለው።

ዳሩ ግን ኢየሱስ ይህንን ምሳሌ ስላላብራራው ትርጉሙን ለማግኘት በሌሎች ምሳሌዎች ውስጥ በገለጸው ነገር መጠቀም አለብን። በዘሪው

ምሳሌ ውስጥ የሚገኙ ወፎች ሰይጣንን ያመለክታሉ (13:19)። እንደ ዳንኤል 4:12 እና ሕዝቅኤል 17:23 የመሳሰሉ ምንጣቦች ዛፍ የዓለም ሥልጣን መሆኑን ያመለክታሉ። በመሆኑም እነዚህ እውነታዎች ምሳሌው፥ ሰይጣን ሰርጎ በመግባት ሊሠራበት የሚችል አግባብነት የጎደለው የመንግሥተ ሰማይ ዕድገትን ያሳያሉ። በመሆኑም በዛሬ ጊዜ «የክርስትናው ዓለም» ዓለም-አቀፋዊ ሥልጣን በመጎናጸፍ በርካታና ውስብስብ ድርጅቶችን በማቀፍ ላይ መሆኑን እንመለከታለን። ዕድገቱን በትሕትና የጀመረው ክርስትና ዛሬ በቁሳዊ ሀብቱና ፖለቲካዊ ተጽዕኖዎቹ ይመካል።

አንዳንዶች፥ ይህ ምሳሌ ወንጌል ወደ ዓለም ሁሉ ስለመሰራጨት የተነገረ ነው በማለት ያስተምራሉ። ይኼ ግን ኢየሱስ በመጀመሪያው ምሳሌ ውስጥ ካስተማረው ጋር ይጋጫል። ያም ሆነ ይህ፥ አዲስ ኪዳን የመጨረሻው ዘመን እየተቃረበ በመጣ መጠን የወንጌሉ አገልግሎት እየተዳከመ እንደሚሄድ ያስተምራል።

እርሾ የሐሰት ትምህርት (13:33)፡- የሰናፍጭ ቅንጣት የመንግሥቱን ውጫዊ የውሸት መስፋፋትን ሲገልጽ፥ እርሾው ደግሞ ውስጣዊውን የሐሰት ትምህርትና የሐሰተኛ አኗኗር ዕድገትን ያመለክታል። በመላው መጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ እንደምንመለከተው እርሾ የኃጢአት ተምሳሌት ነው። በፋሲካ ሰሞን እርሾ ከአይሁዳውያን ቤተች መወገድ ነበረበት (ዘጸ. 12:15-19፤ 13:7)። ለበዓሉ ጎሞላ ከሚውለው ጎብስት በስተቀር (ዘሌ. 23:15-21)፥ መሥዋዕቶች ውስጥ አይጨመርም ነበር (ዘጸ. 34:35)። በበዓሉ ጎሞላው ጎብስት ውስጥ የሚጨመረው እርሾ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ የሚገኙትን አይሁዶችና አሕዛብን ያመለክታል፤ በቤተ ክርስቲያንም ውስጥ ኃጢአት አለ።

ኢየሱስ እርሾን የተጠቀመው፡- ግብዝነት (ሉቃስ 12:1)፥ የሐሰት ትምህርት (ማቴ. 16:6-12) እና ከዓለም ጋር መስማማትን (ማቴ. 22:16-21) ለማመልከት ነበር። ጳውሎስ ደግሞ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ የሚገኘውን ሥጋዊነት (1ኛ ቆሮ. 5:6-8) እና የሐሰት ትምህርት ለማመልከት (ገላ. 5:9) ይህንኑ ምሳሌ ተጠቅሟል። ኃጢአት እንደ እርሾ በቀስታ ያድጋል፤ ያበላሻል፤ «ያበካልም» (1 ቆሮ. 5:2፤ 4:18-19፤ 8:1)። የእርሾን ማቡካት በዓለም ሁሉ የወንጌልን መሰራጨት ያመለክታል ማለቱ የዚህን ጠቃሚ ምሳሌ ትርጉም የሚያዛባ ይመስላል፤ ከሌሎችም ምሳሌዎች ጋር ይጋጫል።

ሰይጣን በእግዚአብሔር ቃል አገልግሎት ውስጥ የውሸት ትምህርትና የውሸት አኗኗር ለመደባለቅ በትጋት ሠርቷል። ከቤተ

ክርስቲያን ጅግሬ ጀምሮ እውነተኛ አማኞች ሐሰተኛ ትምህርትና ግብዝነትን ሲዋጉ ኖረዋል። በአንድ ወቅት ለቃሉ እውነተኛ የነበሩ አንዳንድ አብያተ ክርስቲያናትና የመጽሐፍ ቅዱስ ትምህርት ቤቶች ከእውነት ወደ ተረቶች መመለሳቸው ምንኛ የሚያሳዝን ነው። «ሁሉን ፈትኑ፤ መልካሙንም ያዙ» (1ኛ ተሰ. 5:21) የሚለው ማለፍያ ምክር ነው።

መንግሥተ ሰማያት የተጀመረችው የእግዚአብሔርን ቃል በሰዎች ልብ ውስጥ በመዝራት ነበር። አብዛኛው ዘር ፍሬ-አልባ ሲሆን፤ ግን ጥቂቱ ፍሬያማ ሆኗል። ሰይጣን አስመሳይ ክርስቲያኖችን በእውነተኛቹ መካከል በመዝራት፤ ሐሰተኛ ዕድገትን በማበረታታትና የሐሰት ትምህርት በማቅረብ የእግዚአብሔርን ሥራ ተቃውሟል። ሁኔታውን ሲመለከቱት ሰይጣን የሚያሸንፍ ይመስላል። ይሁንና ማረጋገጫው የሚገኘው በዘመን መጨረሻ እንጂ በዘመኑ ወቅት አይደለም።

የመንግሥቱ ውጤት (13:44-50)

በዚህ ዘመን መጨረሻ እግዚአብሔር ሦስት ዓይነት ሰዎች ይኖሩታል፡- አይሁዶች (የተሰወረው መዝገብ)፤ ቤተ ክርስቲያን (ዕንቅፋ)፤ እንዲሁም ወደ መንግሥቱ የሚገቡ ደኅንነትን ያገኙ አሕዛብ (መረብ) ናቸው።

የተሰወረው መዝገብ (13:44)፡- የዚህ ምሳሌ የተለመደው ትርጉም፡- ኃጢአተኛው ክርስቶስን በማግኘቱ፤ ያለውን ንብረት ሁሉ በመተው፤ እርሱን ለመቀበልና ለመዳን ይወስናል የሚል ነው። ይሁንና በዚህ ትርጉም ውስጥ ብዙ ችግሮች አሉ። በመጀመሪያ ደረጃ፤ ኢየሱስ ክርስቶስ የተሰወረ መዝገብ አይደለም። ያለ ጥርጥር በታሪክ ውስጥ ከሁሉም የላቀ እውቅና ያለው እርሱ ነው። በሁለተኛም ደረጃ፤ ኃጢአተኛው ዓይነ-ስውርና ልብ-ደንዳና በመሆኑ «ክርስቶስን ሊያገኝ» አይችልም (ሮሜ 3 ከፋጥር 10 ጀምሮ)። የጠፋውን ኃጢአተኛን የሚያገኘው አዳኙ ነው (ሉቃስ 19:10)። እንዲሁም ማንኛውም ኃጢአተኛ ደኅንነትን ሊገዛ አይችልም! እባክህ በምሳሌው ውስጥ የተጠቀሰው ሰው እርሻውን ሁሉ እንጂ መዝገቡን እንዳልገዛ ልብ በል። «እርሻውም ዓለም» ነው (ማቴ. 13:38)። ኃጢአተኛው ሰው ክርስቶስን ለማግኘት ዓለምን መግዛት አለበት? መልሱስ ይደብቀዋልን?

አሁንም የብሉይ ኪዳን የተምሳሌት አጠቃቀም ለአተረጓጎማችን እገዛ ያደርግልናል። መዝገቡ የእስራኤል ሕዝብ ነው (ዘጸ. 19:5፤ መዝ. 135:4)። ያ ሕዝብ በዓለም ውስጥ የተቀመጠው ለእግዚአብሔር ክብርን እንዲያመጣ ሲሆን፤ ዳሩ ግን ሊሳካለት አልቻለም። በመሆኑም፤

የተሰወረው ሕዝብ ለእግዚአብሔር ትርፍ ለማስገኘት የማይችል መዝገብ ሆነ። ኢየሱስ ክርስቶስ ዓለሙን ሁሉ ለመግዛትና ሕዝቡን ለማዳን ያለውን ሁሉ ሰጠ (ዮሐ. 11:51)። ኢየሱስ በመስቀል ላይ ለዓለሙ ሁሉ ሲሞት ለእስራኤል ግን በተለየ መንገድ ሞቷል (ኢሳ. 53:8)። ሕዝቡ በደረሰበት ፍርድ የተሠቃዩ ሲሆን ለውድመት የተቃረበ መከራም ደርሶበታል፤ ዳሩ ግን በእግዚአብሔር ዓይን ሕዝቡ «የተሰወረ» ሲሆን ዳግም በክብር ይገለጣል።

ስለሆነም፥ እስራኤል የወደፊት ተስፋ አላት። በፖለቲካዊ መልኩ፥ ሕዝቡ በግንቦት 6 ቀን 1940 ዓ.ም. ዳግም የተወለደ ሲሆን፥ ዳሩ ግን የሕዝቡ መንፈሳዊ ሁኔታ ከተጠበቀው በታች ነው። እግዚአብሔር እስራኤልን እንደ መዝገቡ የሚመለከት ሲሆን አንድ ቀን በከበረው መንግሥቷ ውስጥ ይመሠርታታል።

የከበረ ዋጋ ያላት ዕንቁ (13:45-46)፡- አንድ በጣም የታወቀ የወንጌል መዝሙር ይህ ዕንቁ ኢየሱስ ክርስቶስና ማዳኑም እንደሆነ የሚያመለክተውን አተረጓጎም ያንጸባርቃል። ዳሩ ግን ከላይ የቀረበውን ዓይነት ተቃውሞ በዚህም ምሳሌ ላይ ቀርቧል። ክርስቶስ ኃጢአተኛውን ያገኘዋል እንጂ ኃጢአተኛው ክርስቶስን አያገኘውም። አንድ ሰው ያለውን ሁሉ ቢሸጥም እንኳ የደኅንነትን ዋጋ ግን ሊከፍል አይችልም።

ዕንቁዋ ቤተ ክርስቲያንን ታመለክታለች። መጽሐፍ ቅዱስ በአይሁዶች፥ በኦሕዛብና በቤተ ክርስቲያን መካከል ገደብ ያበጃል (1ኛ ቆሮ. 10:32)። ዛሬ የክርስቶስ አካል የሆነችው ቤተ ክርስቲያን ከአይሁዶችና ከኦሕዛብ የተገነባች ነች (ኤፌ. 2 ከቁጥር 11 ጀምሮ)። ከሌሎቹ በርካታ የከበሩ ማዕድናት በተቃራኒ ዕንቁ አንድ-ወጥ ስለሆነ እንደ አልማዝ እየተጠረበ የተለያየ ቅርጽ ሊወጣለት አይችልም። ምንም እንኳ በምድር ላይ ያለችው ቤተ ክርስቲያን ብትከፋፈልም ቤተ ክርስቲያን አንዲት ነች (ኤፌ. 4:4-6)። እንደ ዕንቁ ሁሉ፥ ቤተ ክርስቲያንም የመከራ ውጤት ነች። ክርስቶስ ለቤተ ክርስቲያን የሞተ ሲሆን (ኤፌ. 5:25)፥ የመስቀሉ መከራ ለልደቷ ምክንያት ሆኗል።

የዕንቁ ዕድገት ዘገምተኛ ሲሆን፥ ቤተ ክርስቲያንም መንፈስ ቅዱስ ኃጢአተኞችን በወቀሰና በለወጠ መጠን ቀስ በቀስ ዕድገቷን ትቀጥላለች። ዕንቁ በውኃ ውስጥ በጥልቅ ስፍራ በሚገኘው አይስርተ (ዛጉል) በተባለ የዓሣ ቅርፊት ውስጥ የተሰወረ ስለሆነ ማንም ሰው ዕንቁ እንዴት እንደሚሠራ ሊመለከት አይችልም። እንዲሁም በዓለም ውስጥ የቤተ ክርስቲያንን ዕድገት ሊያይ የሚችል ሰው የለም። ዛሬ ቤተ ክርስቲያን በዚህ ዓለም ሕዝብ መካከል ስትሆን (በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ውኃ

ሕዝቦችን ያመለክታል - ዳን. 7:1-3፤ ራእይ 13:1፤ 17:15)፥
አንድ ቀን ግን በውበቷ ትገለጻለች።

በመሆኑም፥ በዓለም ውስጥ ሰይጣን ከሚያከናውነው ስውር ደባ ባሻገር ክርስቶስ ቤተ ክርስቲያን እየሠራ ነው። ቤተ ክርስቲያኑን ለመመሥረት ያለውን ሁሉ ስለሸጠ፥ ሰይጣን የሚያደርገው ማንኛውም ነገር ዕቅዱን ሊያደናቅፍ አይችልም። ምንም እንኳን በርካታ አጥቢያ አብያተ ክርስቲያናት ቢኖሩም፥ ያላቸው ከፍተኛ ዋጋ ያላት አንዲቷ ዕንቁ (ቤተ ክርስቲያን) ብቻ ነች። የአንዲት አጥቢያ ቤተ ክርስቲያን አባል የሆነ ሁሉ የክርስቶስ አካል የሆነችው የአንዲቷ ቤተ ክርስቲያን አባል ላይሆን ይችላል። የቤተ ክርስቲያኗ አካል መሆን የሚቻለው ንስሐ በመግባትና በክርስቶስ በማመን ብቻ ነው። በእርግጥ እውነተኛ አማኞች ሁሉ ሊያመልኩና ሊያገለግሉ ከሚችሉበት አጥቢያ ቤተ ክርስቲያን ጋር መተባበር አለባቸው።

መረቡ (13:47-50)፡- ምንም እንኳን በመላው ዓለም ውስጥ የወንጌል ስርጭት ቢስፋፋም ይህ ግን ዓለምን ይለውጣል ማለት አይደለም። ዓለም፥ መልካምም ሆነ ክፉ የዓሣ ዓይነት የተሰበሰበባት ትልቅ መረብ የምትመስል ናት። የዛሬዬቱ ቤተ ክርስቲያን እውነተኛና ሐሰተኛ (የእንክርዳድ ምሳሌ) እንዲሁም መልካምና ክፉ ምእመናን አሉባት። (በዘመኑ መጨረሻ፥ እግዚአብሔር እውነተኞቹን ከሐሰተኞች እንዲሁም መልካሞቹን ከክፉዎች ይለያቸዋል። ኢየሱስ ክርስቶስ የአርማጌዶንን ጦርነት ለመዋጋት በሚመለስበት ጊዜ ደግሞ (ራእይ 19 ከቁጥር 11 ጀምሮ)፥ በምድር ላይ ከሚገኙ ሰዎች አማኞችንና የማያምኑትን ሰዎች ይለያል። እነዚህ በጊዜው በሕይወት የሚኖሩና በዚያን ወቅት በሰማይ ላይ የምትገኘው ቤተ ክርስቲያን አካል ያልሆኑ ወይም እስራኤላውያን ያልሆኑት ናቸው። እነዚህም አሕዛብ በጽድቅ ይዳኛሉ፤ የዳኑት ወደ መንግሥተ ሰማያት ሲገቡ፥ ያልዳኑት ደግሞ ወደ እሳት እቶን ይጣላሉ። በ«በጎችና በፍየሎች» ምሳሌም ውስጥ ተመሳሳይ አሳብ አለ (ማቴ. 25 ከቁጥር 31 ጀምሮ)።

በእነዚህ ተከታታይ ምሳሌዎች ውስጥ ኢየሱስ «የዓለም መጨረሻ» የሚለውን ሐረግ ሁለት ጊዜ ጠቅሶአል (13:39፥ 49)። ቤተ ክርስቲያንን የሚመለከተው እውነታ በዚህን ጊዜ ለደቀ መዛሙርቱ አይገለጽላቸውም ነበረና (ማቴ. 16:18)፥ ኢየሱስ ይህንን «የቤተ ክርስቲያን ዘመን» ፍጻሜ እየጠቀሰ አልነበረም። እርሱ የጠቀሰው «ዘመን» በማቴዎስ 24:1-31 እና በራእይ 6-19 የተገለጸውን የታላቁ መከራ መግቢያ ነው። ስለዚህ በኋላ ላይ በጳውሎስና በሌሎችም ሐዋርያት የተሰጡትን እውነቶች በማቴዎስ ውስጥ በሚገኙት በእነዚህ ምንባቦች

ውስጥ እንደሚገኙ ቁጥረን ከማጠቃለያ አሳብ ላይ ከመደባለቅ ልንጠነቀቅ ይገባል።

ኢየሱስ እነዚህን ተከታታይ ምሳሌዎች ከጨረሰ በኋላ ደቀ መዛሙርቱ ትምህርቱን ተረድተው እንደሆነ ጠየቃቸው፤ እነርሱም በድፍረት፦ «አዎን፤ ጌታ ሆይ» ብለው መለሱለት። መረዳት ኃላፊነትን ስለሚያስከትል ኢየሱስ ይህንኑ ኃላፊነታቸውን ለማብራራት በአንድ የመጨረሻ ምሳሌ ይጠቀማል (13:51-52)።

ጻፊዎቹ እውነትን የሚያስተውሉ ሰዎች መሆን ነበረባቸው። እነዚህ ጸሐፍት እንቅስቃሴያቸውን የጀመሩት በዕዝራ መሪነት እንደ አንድ የመኳንንት ቡድን ሆነው በማገልገል ነበር። ዓላማቸውም ሕጉን መንከባከብ፤ ማጥናትና የሕጉን እውነታዎች ከዕለታዊ ሕይወታቸው ጋር ማዛመድ ነበር። እነዚህም መኳንንት ለብዙ ዓመታት ወጎችንና ሰው-ሠራሽ አተረጎጦችን በመጨመር በሕዝቡ ጫንቃ ላይ ቀንበር ሲጭኑ ቆይተዋል (ሉቃስ 11:46-52)። በጥንታዊው ልምድ ስለተጋረዱ የጊዜውን ሁኔታ ወደ ዳር ይገፉ ነበር። በእግዚአብሔር ቃል ውስጥ የሚገኘውን ሕያው እውነታን ከማካፈል ይልቅ ሙት ትምህርት እየሸቀጡ፤ ለሕዝቡ የማይጠቅሙትን ወጎች «ቀንበር በመጫን» በወገኝነት ሲኩራሩ የሚኖሩ ነበሩ።

እኛ ግን አማኞች እንደመሆናችን በእግዚአብሔር ልጅ (ዮሐ. 14:6) እና በእግዚአብሔር ቃል (ዮሐ. 17:17) እውነት አለንና እውነትን ፍለጋ አንባዝንም። እውነት የሆነውን (1ኛ ዮሐ. 5:6) የእውነት መንፈስ (ዮሐ. 16:13) አስተምሮናል። እውነትን በማስመልከት የምንመራመረው የበለጠ እውነት እንድናገኝ ብቻ ነው። እኛ በኢየሱስ እግሮች ሥር ተቀምጦን ቃሉን የምንሰማ ጸሐፍት - ተማሪዎች ነን። አንደኛው የክርስትና ሕይወት ተድላና ደስታ በእግዚአብሔር ቃል ውስጥ የእግዚአብሔርን እውነት የመማር ዕድል ከማግኘቱ ላይ ነው። ይሁን እንጂ በዚህ ብቻ መገታት የለብንም።

እውነትን የሚያደርጉ ደቀ መዛሙርት መሆን አለባቸው፡ - ቁጥር 52 «ስለዚህ የመንግሥተ ሰማያት ደቀ መዝሙር የሚሆን ጸሐፊ ሁሉ ...» ተብሎ ሊተረጎም ይገባዋል። ጸሐፊ የሚያተኩረው በመማር ላይ ሲሆን፤ ደቀ መዝሙር ግን በመኖር (አኗኗር) ላይ ያተኩራል። ደቀ መዛሙርት ቃሉን በተግባር የሚፈጽሙ ሲሆኑ (ያዕ. 1 ከቀጥተኛ 22 ጀምሮ)፤ የሚማሩትም ከተግባር ነው።

የሕይወታችንን ሚዛናዊነት መጠበቁ አስቸጋሪ ነው። እኛም ከአኗኗራችን ይልቅ በመማር ላይ በበለጠ እናተኩራለን። ወይም ጌታን

በማገልገሉ ላይ ጥድፍያ ይበዛብንና ከቅዱስ ቃሉ ለመስማት ጊዜ ያጥርብናል። ጸሐፊ ሁሉ ደቀ መዝሙር መሆን አለበት፤ ደቀ መዝሙርም ሁሉ ጸሐፊ መሆን አለበት።

እውነትን በማካፍል ረገድ ባለአደራዎች መሆን አለባቸው፡ - ጸሐፍት ሕጉን ጠብቀው አቆዩ እንጂ፤ ለሰዎች ሕይወት በሚጠቅም መልኩ ከአገልግሎት ላይ አላዋሉትም ነበር። የሕጉ መዝገብ በሰው ወጎች ተጋርዶ ነበር። ዘሩ ፍሬ እንዳያፈራም አልተዘራም ነበር። ያም «መንፈሳዊ ወርቅና ብር» ትርፍ እንዲያመጣ በሥራ ላይ አልዋለም ነበር። ክርስቲያኖች እንደመሆናችን መጠን ቃሉን ለሌሎች የምናካፍል እንጂ እግዚአብሔር የሰጠንን ጸጋ በራሳችን ውስጥ ቀብረን እንዲቀር መፍቀድ የለብንም።

አንድ ተቆጣጣሪ መዝገቡን ይጠብቃል፤ እንደ አስፈላጊነቱም ያስተዳድረዋል። አዲሱንና አሮጌውንም ጭምር ያስተዳድራል። አዳዲስ መመሪያዎችና መረዳቶች በአሮጌ እውነቶች ላይ የተመሠረቱ ናቸው። አሮጌው የመጣው ከአዲሱ ስለሆነ አዲሱ ከአሮጌው ጋር አይቃረንም (ዘሌ. 26:10)። አዲሱ ያለአሮጌው ባዶ ስለሚሆን ዘለቂታነት አይኖረውም። እንደዚሁም አሮጌው ከዛሬው ሕይወት ጋር የሚገናኝባቸው አዳዲስ ተዛምዶዎች ከሌሎች የሚሰጠው ፋይዳ አይኖርም። እናም ሁለቱም ያስፈልጉናል።

ኢየሱስ እነዚህን ምሳሌዎች መናገር በፈጸመ ጊዜ፤ ዐውሎ ንፋስ የበረታበትን ባሕር አቋርጦ በመሄድ፤ በጌርጌሴኖን አገር በአጋንንት ተይዞ የነበረውን ሰው ነፃ አወጣ። ማቴዎስ ይህንን ሁኔታ በምዕራፍ 8:28-34 ውስጥ ይዘግበዋል። ኢየሱስ ወደ ገዛ ከተማው ወደ ናዝሬት የሄደው ከዚህ በኋላ ሲሆን፤ ይህም በ13:53-58 ውስጥ ተመዝግቦአል።

በዚያም አጋጣሚ ሁለት ነገሮች የናዝሬትን ሕዝብ አስደነቁአቸው፤ እነርሱም የጌታ ቃላትና ተግባራት ነበሩ። ይሁንና ስላላመኑበት ብዙ ሊያገለግል አልቻለም። እንዲጠራጠሩት ያደረጋቸው ምን ነበር? በመካከላቸው ስላደገ በሰብአዊ መንገድ በጣም ተቀራርበውት ነበር። እርሱን በሥጋ ማወቃቸውና (2ኛ ቆሮ. 5:16 ተመልከት)፤ ራሳቸውን ለእርሱ ለሚያስረክቡ ሰዎች እግዚአብሔር የሚሰጠውን መንፈሳዊ የመለየት ጸጋ ማጣታቸው (ማቴ. 11:25-30) ጎድቷቸዋል። በመሆኑም በማየት እንጂ በእምነት አይመላለሱም ነበር።

ዳሩ ግን የገዛ ወዳጆቹና ቤተሰቡ ካላመኑበት፤ ሕዝቡ በእርሱ ስለ ማመኑ ምን ተስፋ ነበር? ኢየሱስ በአገልግሎቱ መጀመሪያ አካባቢ በናዝሬት ሰብኮ ተቀባይነት አጥቶ ነበር (ሉቃስ 4:16-31)፤ አሁንም ተመሳሳይ ዕጣ ደረሰበት። ይህ ወደ ናዝሬት የሚያደርገው ጉብኝት የመጨረሻው በመሆኑ ለከተማዬ ተጨማሪ ዕድሎች አልቀሩላቸውም ነበር። ኢየሱስ «የናዝሬቱ ኢየሱስ» ተብሎ ይጠራ

ነበር፤ ተከታዮቹም «ናዝሬውያን» ይባሉ ነበር። ይሁንና ናዝሬት
ልትቀበለው አልቻሉም። ማቴዎስ «በንጉሥ ላይ የተነሣ ዓመፅ»
ለሚለው ክፍል ይህንኑ ክስተት ተስማሚ ማጠቃለያ አድርጎ
ተጠቅሞበታል።